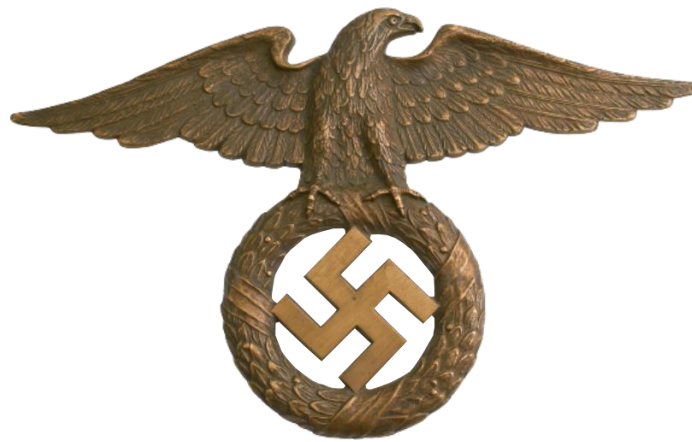

10 Δεκεμβρίου, 1940

Ομιλία του Αρχηγού και Καγκελάριου του Ράιχ
Αδόλφου Χίτλερ
στους εργαζόμενους στον τομέα εξοπλισμών
(Borsig-Lokomotivwerke)
στο Βερολίνο

10 Δεκεμβρίου 1940

**Ομιλία του Αρχηγού και
Καγκελάριου του Ράιχ
Αδόλφου Χίτλερ
προς τους εργαζόμενους
στον τομέα των εξοπλισμών
(Borsig-Lokomotivwerke) στο Βερολίνο.**

Γερμανοί μου εθνοσύντροφοι και εθνοσυντρόφισσες!
Γερμανοί μου εργάτες!

Στις μέρες μας δεν μιλάω πολύ συχνά, καταρχάς, επειδή έχω λίγο χρόνο για να μιλήσω, και δεύτερον, επειδή αυτή τη στιγμή πιστεύω ότι είναι καιρός για δράση, παρά για λόγια.

Βρισκόμαστε στη μέση μιας σύγκρουσης στην οποία διακυβεύεται κάτι περισσότερο από τη νίκη της μιας ή της άλλης χώρας. Είναι πραγματικά μια μάχη μεταξύ δύο κόσμων. Θα προσπαθήσω να σας δώσω πολύ συνοπτικά, όσο το επιτρέπει ο χρόνος, μια εικόνα για τους βαθύτερους λόγους αυτής της σύγκρουσης.

Σ' αυτό θα ήθελα να επιστήσω τον κύκλο της προσοχής μόνο στη Δυτική Ευρώπη. Οι λαοί για τους οποίους πρόκειται εδώ κυρίως είναι: Γερμανοί 85 εκατομμύρια, Άγγλοι 46 εκατομμύρια, Ιταλοί 45 εκατομμύρια και Γάλλοι περίπου 37 εκατομμύρια. Αυτά είναι κατ' ουσία τα κράτη, τα οποία βρίσκονται σε εμπόλεμη κατάσταση μεταξύ τους.

Αν κάνω τώρα κάνω μια σύγκριση μεταξύ των συνθηκών διαβίωσης αυτών των λαών, γίνονται προφανή τα ακόλουθα γεγονότα: 46 εκατομμύρια Άγγλοι κατέχουν και κυβερνούν ένα συνολικό σύμπλεγμα περίπου 40 εκατομμυρίων τετραγωνικών χιλιομέτρων αυτού του κόσμου. 37 εκατομμύρια Γάλλοι κατέχουν και κυβερνούν ένα σύμπλεγμα περίπου 10 εκατομμυρίων τετραγωνικών χιλιομέτρων. 45 εκατομμύρια Ιταλοί κατέχουν, λαμβάνοντας υπόψη μόνο εκείνα τα εδάφη που μπορούν να χρησιμοποιηθούν με οποιονδήποτε τρόπο, μια έκταση μόλις και μετά βίας 1/2 εκατομμυρίου τετραγωνικών χιλιομέτρων. 85 εκατομμύρια Γερμανοί έχουν ως χώρο διαβίωσής τους μόλις 600.000 τετραγωνικά χιλιόμετρα και αυτά μόνο μέσω της παρέμβασής μας. Αυτό σημαίνει, ότι 85 εκατομμύρια Γερμανοί έχουν 600.000 τετραγωνικά χιλιόμετρα στη διάθεσή τους, με τα οποία πρέπει να διαμορφώσουν τη ζωή τους και 46 εκατομμύρια Άγγλοι 40 εκατομμύρια τετραγωνικά χιλιόμετρα.

Τώρα, εθνοσύντροφοί μου, αυτή η γη δεν έχει μοιραστεί ούτε απ' την Θεία Πρόνοια ούτε από τον αγαπητό Θεό, η διανομή κανονίστηκε απ' τους ίδιους τους ανθρώπους. Και αυτή η δουλειά πραγματοποιήθηκε ου-

σιαστικά κατά τη διάρκεια των τελευταίων 300 χρόνων, δηλαδή την εποχή που δυστυχώς ο γερμανικός λαός μας ήταν εσωτερικά ανίσχυρος και διχασμένος. Μετά το τέλος του τριακονταετούς πολέμου, που τελικά με τη Συνθήκη του Μίνστερ διασπάστηκε σε εκατοντάδες μικρά κράτη, ο λαός μας είχε σπαταλήσει όλη τη δύναμή του στο να πολεμάει το ένα εναντίον του άλλου. Πρίγκιπες και ηγεμονίσκοι, βασιλιάδες και ανώτεροι κληρικοί, φρόντιζαν να μένει ο λαός μας στον αλληλοσπαραγμό του. Και όταν τελικά φάνηκε, ότι αυτός ο καθαρά δυναστικός διαμελισμός του εθνικού μας κορμού μπορούσε να βρει ένα τέλος, τότε ήρθαν τα κόμματα, τότε ήρθαν οι κοσμοθεωρίες και με τη σειρά τους συνέχισαν αυτό που μόλις είχε αρχίσει.

Και κατά την διάρκεια εκείνης της εποχής ο πιο εργατικός λαός της Δυτικής Ευρώπης διέχεε τη δύναμή του αποκλειστικά στις εσωτερικές υποθέσεις και κατά την διάρκεια εκείνης της εποχής ο υπόλοιπος κόσμος διαμοιραζόταν· δεν ήταν μέσω συνθηκών ή δεσμευτικών συμφωνιών, αλλά αποκλειστικά μέσω της χρήσης βίας, που σφυρηλάτησε η Βρετανία την γιγαντιαία της αυτοκρατορία.

Ο δεύτερος λαός, που βγήκε ζημιωμένος σε αυτή τη παγκόσμια διανομή, είναι ο Ιταλικός, που είχε την ίδια μοίρα που βιώσαμε και υπομείναμε κι εμείς. Διχασμένος εσωτερικά και διαλυμένος, διασπασμένος σε πολυάριθμα μικρά κράτη και διοχετεύοντας όλη του τη δύναμη σε εσωτερικές διαμάχες, ο Ιταλικός λαός όχι μόνο δεν κατάφερε να διατηρήσει τη φυσική του θέση στη Μεσόγειο, αλλά δεν μπόρεσε καν να τη κρατήσει.

Έτσι, αυτοί οι δύο ισχυροί λαοί έχουν λάβει πολύ λιγότερα από το δίκαιο μερίδιό τους, σε σύγκριση με άλλους. Τώρα, θα μπορούσε να προβληθεί η αντίρρηση, «Είναι αυτό πραγματικά αποφασιστικής σημασίας;» – Εθνοσύντροφοί μου, ο άνθρωπος δεν ζει με θεωρίες και ούτε με φράσεις, ούτε με διακηρύξεις, ούτε καν με κοσμοθεωρίες. Ζει με ό,τι μπορεί να κερδίσει από τη γη του με τη δική του εργασία με τη μορφή τροφής και πρώτων υλών. Αυτήν μπορεί να καλλιεργήσει και απ' αυτήν μπορεί να φάει. Εάν οι συνθήκες διαβίωσής του, του προσφέρουν πολύ λίγα, τότε η ζωή του θα είναι φτωχή. Αυτό το βλέπουμε ακόμα και στο εσωτερικό των εθνών, οι πλούσιες περιοχές, δηλαδή οι εύφορες περιοχές προσφέρουν καλύτερες συνθήκες διαβίωσης από τις φτωχές περιοχές, τις άγονες εκτάσεις. Στην μια περίπτωση υπάρχουν ακμάζοντα χωριά, στην άλλη υπάρχουν φτωχικές στέπες. Το αν κάποιος ζει σε μια πετρώδη έρημο ή σε μια γόνιμη γη της αφθονίας, αυτό δεν μπορεί να αντισταθμιστεί κάπως με θεωρίες, αλλά ούτε καν από τη θέληση να εργαστεί.

Βλέπουμε λοιπόν, ότι η πρώτη προϋπόθεση για τις υπάρχουσες εντάσεις, έγκειται στο γεγονός ότι αυτός ο κόσμος διανέμεται άνισα. Και είναι φυσικό στη ζωή των μεγάλων εθνών τα πράγματα να εξελίσσονται όπως ακριβώς και ανάμεσα στα έθνη. Όπως ακριβώς η ένταση που υπάρχει μεταξύ πλουσίων και φτωχών σε μια χώρα πρέπει να εξισορροπείται είτε με τη λογική είτε, αν η λογική αποτυγχάνει, συχνά και με τη βία, έτσι στη ζωή μεταξύ των εθνών δεν μπορεί κανένα να διεκδικεί τα πάντα και να μην αφήνει τίποτα στους άλλους. Η Θεία Πρόνοια δεν έθεσε την ανθρωπότητα στο κόσμο, για να απαιτεί ο ένας σαρανταπλάσια ή ακόμα και ογδονταπλάσια απ' αυτά που έχουν δοθεί στον άλλο. Είτε θα επιδείξει λογική και θα συμφωνήσει σε μια διευθέτηση, που θα την διαπραγματευθεί με δίκαια κριτήρια ή οι καταπιεσμένοι και αυτοί που εγκαταλείφθηκαν απ' την τύχη και κυνηγήθηκαν απ' τη δυστυχία, θα πάρουν μια μέρα απλά αυτό που τους ανήκει. Αυτό συμβαίνει στο εσωτερικό των εθνών και έτσι είναι επίσης και προς τα έξω.

Και το μεγάλο έργο που έθεσα στον ίδιο μου τον εαυτό στις εσωτερικές υποθέσεις ήταν η επίλυση αυτών των προβλημάτων κάνοντας έκκληση στη λογική, που σημαίνει, εξάλειψη των μεγάλων εντάσεων μέσα από την κοινή λογική, έκκληση στην κατανόηση όλων, ώστε το χάσμα μεταξύ του υπερβολικά μεγάλου πλούτου της μιας πλευράς και της υπερβολικά μεγάλης φτώχειας της άλλης πλευράς, να γεφυρωθεί, αναγνωρίζοντας, φυσικά, ότι τέτοιες διαδικασίες δεν μπορούν να ολοκληρωθούν μέσα σε μια νύχτα, αλλά ότι είναι πάντα καλύτερο, με την άσκηση της λογικής, να επιτευχθεί μια σταδιακή προσέγγιση των τάξεων που είναι υπερβολικά διαχωρισμένες μεταξύ τους, παρά να επιτύχουμε μια τέτοια αναγκαία λύση καταφεύγοντας στη βία.

Το δικαίωμα στη ζωή είναι γενικό και ισοκατανεμημένο. Και δεν μπορούν να παρουσιάζονται κατά τρόπον ώστε, να λένε τώρα σε ένα λαό: «Θέλουμε πραγματικά να σας αφήσουμε να ζήσετε έτσι.» Ξέρετε, εθνοσύντροφοί μου, ότι η ουσία κάθε αληθινού σοσιαλιστικού έργου είναι, όχι να διασφαλίσει τη παροχή των δικαιωμάτων σαν ελεημοσύνη, αλλά την κατοχύρωση των δικαιωμάτων. Συνεπώς, δεν είναι ζήτημα ότι οι λαοί που δεν συμμετείχαν σε αυτήν την παγκόσμια διανομή, θα πάρουν ελεημοσύνη στο δρόμο του ελέους, αλλά πρόκειται για ένα ζήτημα, που όπως και στην κανονική κοινωνική ζωή, οι άνθρωποι παίρνουν τα δικαιώματά τους. Το δικαίωμα στη ζωή δεν είναι ένα ζήτημα ελεημοσύνης, αλλά είναι μια έννομη αξίωση που έχει θεμελιώδη χαρακτήρα.

Το δικαίωμα στη ζωή είναι επομένως ταυτόχρονα μια δίκαιη αξίωση για το χώμα που από μόνο του είναι η πηγή της ζωής. Και αυτή η δίκαιη αξίωση είναι η παλιότερη και η πιο ιερή στο διάβα των ετών. Για αυτή

την δίκαιη αξίωση τα έθνη τότε πάλευαν, όταν ο παραλογισμός απειλούσε να παραλύσει τις σχέσεις τους. Γι' αυτούς δεν υπήρχε άλλη επιλογή από το να συνειδητοποιήσουν ότι ακόμη και οι αιματηρές θυσίες είναι καλύτερες από τη σταδιακή εξαφάνιση ενός έθνους.

Έτσι στην αρχή της εθνικοσοσιαλιστικής επανάστασής μας το 1933 θέσαμε δύο αιτήματα: Το πρώτο αίτημα, ήταν το αίτημα της εθνικής ενοποίησης του λαού μας, γνωρίζοντας δηλαδή ότι χωρίς αυτή τη συλλογική απόφαση δεν θα ήταν δυνατή η κινητοποίηση των δυνάμεων που απαιτούνται για τη διαμόρφωση και, ιδιαίτερα, την εξασφάλιση των βασικών διεκδικήσεων για την γερμανική ύπαρξη. Γιατί ξέρετε την κατάσταση που υπήρχε πριν από οκτώ χρόνια: Ο λαός μας κόντευε να καταρρεύσει, 7 εκατομμύρια άνεργοι, περίπου 6,5 εκατομμύρια εργάτες μερικής απασχόλησης, η οικονομία μας πριν από την πλήρη διάλυση, η γεωργία πριν από την καταστροφή, το εμπόριο και η βιομηχανία κατεστραμμένα, η ναυτιλία μας είχε ακινητοποιηθεί. Μπορούσαμε μόνο να περιμένουμε τότε τα 7 εκατομμύρια άνεργοι θα γινόντουσαν τελικά 8 και 9 και 10 εκατομμύρια.

Και ακολούθησε μια κατάσταση στην οποία ο αριθμός των εργαζόμενων γινόταν όλο και πιο μικρός, αλλά αντίστροφα, ο αριθμός των μη εργαζόμενων έπρεπε να συντηρηθεί. Αυτό σήμαινε, ότι και για τους εργαζόμενους, το αποτέλεσμα των καρπών της εργασίας τους έπρεπε να γίνετε ολοένα και μικρότερο, γιατί ένας εργαζόμενος σταδιακά έπρεπε να τροφοδοτεί και να συντηρεί έναν μη εργαζόμενο, επειδή και αυτός έπρεπε να ζήσει. Και να τους βοηθήσεις μέσω της κοινωνικής νομοθεσίας ή μέσω της ελεημοσύνης είναι εντελώς το ίδιο. Ένας εργάζεται και πρέπει να συντηρεί και να τρέφει και έναν που δεν εργάζεται. Και στο τέλος φυσικά δεν φτάνουν για κανέναν. Θα έχουν πολύ λίγα για να ζήσουν και ίσως σε κάποιο χρονικό διάστημα να πεθάνουν πάρα πολλοί.

Για εμάς, λοιπόν, η εθνική ενοποίηση ήταν μια από τις βασικές προϋποθέσεις καταρχήν για την επανάκτηση της οργάνωσης όλης της γερμανικής δύναμης και για να δείξουμε στον γερμανικό λαό πόσο μεγάλη είναι στην πραγματικότητα η δύναμή του, να συνειδητοποιήσει το μεγαλείο του και με βάση αυτή τη δύναμη να είναι έτοιμος να αναγνωρίσει τις ζωτικής σημασίας διεκδικήσεις του, μετά να τις παρουσιάσει και μετά να τις επιβάλλει.

Πίστευα ότι θα μπορούσα να επιφέρω αυτή την εθνική ενοποίηση με μια έκκληση προς τη λογική. Ξέρω ότι δεν το είχα πετύχει παντού. Τότε, για μια περίοδο σχεδόν δεκαπέντε χρόνων, ήμουν στόχος και των δύο αντίπαλων πλευρών. Η μια πλευρά με κατηγορούσε: «Εσύ, θέλεις εμάς,

εμάς που ανήκουμε στη διανόηση, που ανήκουμε στις ανώτερες τάξεις, θέλεις να μας σύρεις στο επίπεδο των άλλων, αυτό είναι αδύνατο. Εμείς είμαστε μορφωμένοι, επιπλέον, είμαστε πλούσιοι και καλλιεργημένοι. Δεν μπορούμε να το δεχτούμε αυτό.» Υπήρχαν πολλοί που δεν μπορούσαν να μεταπειστούν και σίγουρα εξακολουθούν να υπάρχουν και σήμερα άνθρωποι που δεν μπορούν να μεταπειστούν. Αλλά κατά γενική ομολογία ο αριθμός αυτών που συνειδητοποιούσαν ότι η έλλειψη ενότητας στην εθνική μας δομή θα οδηγούσε αργά ή γρήγορα στην καταστροφή όλων των τάξεων γινόταν όλο και μεγαλύτερος.

Φυσικά με πολέμησαν και από την άλλη πλευρά. Μου έλεγαν: «Εμείς έχουμε την ταξική μας συνείδηση, δεν συμβαδίζουμε μ' αυτούς τους ανθρώπους.» Το μόνο που έπρεπε να κάνω ήταν να υιοθετήσω τη θέση, ότι εμείς στη χώρα μας δεν χρειαζόμαστε πειράματα, γιατί φυσικά, είναι το πιο εύκολο, να κόψεις το κεφάλι ενός άλλου στο άψε-σβήσε. Δηλαδή, όταν λέω, κόβω της διανόησης, αυτή είναι μια διαδικασία που μπορεί να πραγματοποιηθεί αμέσως. Αλλά θα έπρεπε να περιμένουμε 50 ή ίσως 100 χρόνια για να ξαναγεμίσει το κενό. Και μια τέτοια περίοδος θα σήμαινε την καταστροφή του έθνους. Γιατί πώς μπορούν να ζήσουν 140 άνθρωποι ανά τετραγωνικό χιλιόμετρο, αν δεν χρησιμοποιήσουν μέχρι και την τελευταία δύναμη του μυαλού και της πυγμής τους, για να αποσπάσουν από το έδαφός τους ό, τι χρειάζονται για να ζήσουν; Αυτό είναι που μας διακρίνει από τους άλλους. Στους άλλους λαούς, στον Καναδά ένα άτομο ανά τετραγωνικό χιλιόμετρο. Σε άλλες χώρες, μερικές φορές έξι, επτά, οκτώ, δέκα άτομα. Λοιπόν, εθνοσύντροφοί μου, όσο ανόητα κι αν διαχειριζόταν κανείς τις υποθέσεις του σε μια τέτοια χώρα, μια αξιοπρεπής διαβίωση θα ήταν ακόμα δυνατή. Αλλά σε εμάς 140 άνθρωποι! Οι άλλοι, δεν μπορούν να χειριστούν τα προβλήματά τους με δέκα ανθρώπους στο τετραγωνικό χιλιόμετρο εμείς όμως, εμείς πρέπει να τα βγάλουμε πέρα με 140 ανά τετραγωνικό χιλιόμετρο.

Μας ανατέθηκαν τα καθήκοντα και γι' αυτό το 1933 πήρα θέση: «Πρέπει να τα λύσουμε και γι' αυτό και θα τα λύσουμε!» Φυσικά αυτό δεν ήταν εύκολο και όπως είναι αυτονόητο, δεν μπορούσαν να γίνουν τα πάντα αμέσως. Οι άνθρωποι, εθνοσύντροφοί μου, είναι προϊόν της ανατροφής τους. Και δυστυχώς αυτό ξεκινά σχεδόν με τη γέννηση. Το μικρό βρέφος στη μια περίπτωση έχει διαφορετικές φασκίες από το μικρό βρέφος στην άλλη περίπτωση. Και αυτό γίνεται πάντα, και αφού αυτό συμβαίνει για αιώνες, τότε έρχεται κάποιος ξαφνικά και λέει: «Θέλω να ξετυλίξω το παιδί και να βγάλω όλα του τα διαφορετικά περιτυλίγματα, για να ανακαλύψω την πραγματική του φύση γιατί από μέσα είναι ίδια σε κάθε περίπτωση. Εσείς έχετε δημιουργήσει τη διαφορά από τα εξωτερικά περιτυλίγματα, κάτω από αυτά είναι όλα όμοια.»

Αυτό δεν είναι τόσο εύκολο να γίνει, επειδή όλοι αρνούνται να βγουν απ' τις φασκιές τους. Ο καθένας θέλει να μείνει εκεί που είναι και αυτό απαιτεί μια μακρά εκπαίδευση. Αλλά θα ασχοληθώ με αυτό αργότερα. Θα το κάνουμε. Ξεκινήσαμε με αυτό. Έχω πολλή υπομονή εδώ. Ξέρω εκ των προτέρων, ότι αυτό που έγινε σε τρεις ή τέσσερις αιώνες ή πέντε αιώνες δεν μπορεί να εξαλειφθεί σε δύο, τρία ή πέντε χρόνια. Το σημαντικό όμως είναι να κάνουμε την αρχή για να απαλλαγούμε από αυτό.

Εν πάση περιπτώσει, τότε κατάλαβα ότι ένα πράγμα ήταν το πιο ουσιαστικό: Έπρεπε να δημιουργήσουμε αυτήν τη γερμανική εθνική κοινότητα, εάν θέλαμε να περιμένουμε κάτι από τον λαό μας στο μέλλον. Το ότι ήταν σωστό φάνηκε από το γεγονός ότι όλοι οι εχθροί μας αντέδρασαν αμέσως. Αντιστάθηκαν, ενάντια στην ιδέα να οικοδομηθεί κάτι τέτοιο.

Αυτή η εθνική ενοποίηση ήταν το πρώτο αίτημα. Έχει πραγματοποιηθεί κομμάτι-κομμάτι και βήμα-βήμα. Ξέρετε εσείς, τι έχω κάνει. Είναι πάρα πολλά, αγαπητοί μου εθνοσύντροφοι για έξη ή επτά χρόνια. Πώς φαινόταν τότε η Γερμανία! Εντελώς διχασμένη και ανίσχυρη, σε κόμματα και σε τάξεις και σε κοσμοθεωρίες και σε δόγματα που ανακατεύονταν και ούτω καθεξής, και μετά ήρθαν οι αγαπητοί μας φίλοι, που δεν είναι αληθινοί, που δεν προερχόταν από εδώ, αλλά είχαν μεταναστεύσει από την Ανατολή. Και στο τέλος,... στο τέλος οι οικονομικοί διαχωρισμοί και ύστερα οι κρατικές μας παραδόσεις, εδώ ο Πρώσος, εκεί ο Βαυαρός και πιο εκεί ο Βυρτεμβέργιος, μέχρι τότε ο καθένας κρατούσε τη σημαία του στο χέρι και τους είπα: Αφήστε την και πιάστε επιτέλους στο χέρι σας μια κοινή σημαία. και πιάστε επιτέλους στο χέρι σας μια κοινή σημαία. Οι άλλοι το έχουν κάνει εδώ και 300 χρόνια. Μόνο σε εμάς περπατούσε ακόμα ο καθένας και με μια διαφορετική κονκάρδα στο πέτο και φανταζόταν ότι αυτό συμβάλλει στην ενίσχυση του εγώ του και ξεχνούσε τελείως ότι το εγώ του είναι μόνο ένα μόριο του συνόλου και ότι αν αυτό το σύνολο διαλυθεί και θρυμματιστεί, τίποτα άλλο δεν μπορεί να έρθει παρά η κατάρρευση.

Αυτό το εθνικό αίτημα προσπάθησα να το κάνω πραγματικότητα και έχουμε πετύχει πολλά μέσα σε τόσα λίγα χρόνια. Έχουμε καθαρίσει τη Γερμανία, μπορώ να πω, από όλα αυτά τα παλιά πράγματα.

Και μετά προχωρήσαμε σε άλλους τομείς, όπου έπρεπε να αγωνιστούμε παντού, για να σπάσουμε τις παλιές παραδόσεις, που φυσικά ήταν αγαπητές σε κάποιους. Το καταλαβαίνω κι εγώ, ήταν δεμένοι με τα παλιά τους σύμβολα, τις παλιές τους σημαίες, με τα παλιά τους κινήματα κ.λ.π., με τις παλιές τους ταξικές προκαταλήψεις, την ταξική τους συνείδηση,

την αλαζονεία της κοινωνικής τους θέσης κ.λ.π., το καταλαβαίνω πλήρως αυτό, αλλά αυτά έπρεπε να εξαλειφθούν σταδιακά και εξαλείφονται. Μέχρι να τα βάλουμε όλα αυτά κάτω από ένα χιτώνα, εωσότου αυτή η εκπαίδευση των νέων μπει κάτω από μια στέγη, όλα αυτά ήταν ένα τεράστιο έργο.

Αυτό είναι το πρώτο σημείο του προγράμματος του 1933, η υλοποίηση του στόχου της δημιουργίας μιας γερμανικής κοινότητας. Και το δεύτερο σημείο του προγράμματος, που έχει ως εξής: εξάλειψη των καταπιέσεων της εξωτερικής πολιτικής, όπως εκφραζόταν στις Βερσαλλίες τελευταίως, που ταυτόχρονα όμως εμπόδιζε την επίτευξη της εθνικής μας ενότητας, απαγόρευε σε μεγάλα τμήματα του λαού μας να ενωθούν και κυρίως μας έκλεβε τις κτήσεις μας στον κόσμο, τις γερμανικές αποικίες μας. Με άλλα λόγια, αυτό το δεύτερο σημείο του προγράμματος ήταν ο αγώνας εναντίον των Βερσαλλιών. Κανείς δεν μπορεί να πει ότι εκφράζω αυτή τη γνώμη για πρώτη φορά σήμερα, αλλά εθνοσύντροφοί μου, όταν εμφανίστηκα για πρώτη φορά, που ακόμα τότε ήμουν στρατιώτης, μετά τον Μεγάλο Πόλεμο, η πρώτη μου ομιλία ήταν μια ομιλία κατά της κατάρρευσης, κατά της Συνθήκης των Βερσαλλιών το έτος 1919 και για την ανοικοδόμηση ενός ισχυρού Γερμανικού Ράιχ. Με αυτό ξεκίνησα. Αυτό που έχω πραγματοποιήσει λοιπόν έκτοτε, δεν είναι ένας νέος στόχος, αλλά ο παλαιότερος που υπάρχει.

Εθνοσύντροφοί μου, αυτός είναι και ο πρωταρχικός λόγος για τη σύγκρουση στην οποία ζούμε σήμερα. Διότι, ο υπόλοιπος κόσμος δεν ήθελε την εσωτερική ενότητά μας, διότι γνώριζε ότι, όχι μόνο θα επιτευχθούν αυτές οι ζωτικής σημασίας απαιτήσεις των μαζών του λαού μας, αλλά ότι θα μπορούσαν και να πραγματοποιηθούν. Και δεύτερον, ήθελε να διατηρήσει αυτή την πράξη των Βερσαλλιών, στην οποία έβλεπε μια δεύτερη ειρήνη της Βεστφαλίας.

Υπάρχει όμως και άλλος λόγος. Έχω ήδη πει ότι ο κόσμος διανεμήθηκε άνισα. Και Αμερικανοί παρατηρητές και Άγγλοι έχουν βρει μια θαυμάσια έκφραση γι' αυτό το γεγονός, λένε, «Υπάρχουν δύο ειδών λαοί, δηλαδή, οι έχοντες και οι μη έχοντες. Εμείς, εμείς οι Άγγλοι, είμαστε οι έχοντες, είναι γεγονός ότι κατέχουμε 40 εκατομμύρια τετραγωνικά χιλιόμετρα. Και εμείς οι Αμερικανοί είμαστε επίσης οι έχοντες, και εμείς οι Γάλλοι είμαστε οι έχοντες – και οι άλλοι είναι απλώς οι μη έχοντες. Όποιος δεν έχει τίποτα, δεν θα παίρνει τίποτα, πρέπει να μείνει με αυτά που δεν έχει. Και όποιος έχει, τα 'χει και ποτέ δεν θα δώσει τίποτα απ' αυτά.»

Καθ' όλη τη διάρκεια της ζωής μου εκπροσωπούσα τους μη έχοντες. Στην πατρίδα μου ήμουν ο εκπρόσωπος των μη εχόντων. Πολέμησα για αυτούς, για τις πλατιές μάζες του λαού μου. Απ' αυτές προέρχομαι, μόνο

σ' αυτές βασίζομαι. Τις υπερασπίστηκα και εμφανίζομαι ξανά μπροστά στον κόσμο ως εκπρόσωπος των μη εχόντων· έτσι παρουσιάζομαι. Και δεν μπορώ ποτέ να αναγνωρίσω καμία έννομη αξίωση των άλλων σ' αυτά, που μας έκλεψαν όλοι μαζί με τη βία. Σε καμία περίπτωση δεν μπορώ να αναγνωρίσω αυτήν την έννομη αξίωση, σε ό, τι μας ανήκε ούτως ή άλλως, σ' αυτά που μας έχουν πάρει.

Τώρα όμως έχει ενδιαφέρον, να εξετάσουμε τη ζωή αυτών των πλούσιων λαών. Σε αυτό τον αγγλο-γαλλικό κόσμο υπάρχει, η λεγόμενη δημοκρατία. Όπως γνωρίζετε, αυτή η δημοκρατία χαρακτηρίζεται από τα ακόλουθα: Λέγεται, ότι αυτή σημαίνει κυριαρχία του λαού. Τώρα ο λαός πρέπει να έχει κάποιες δυνατότητες για να εκφράζει τις σκέψεις του ή τις επιθυμίες του. Αν κοιτάξει κανείς τώρα πιο προσεκτικά αυτό το πρόβλημα, μπορεί να διαπιστώσει, ότι οι ίδιοι οι λαοί αρχικά δεν έχουν καμία δική τους πεποίθηση, αλλά η πεποίθηση όπως είναι αυτονόητο, διαμορφώνεται, όπως άλλωστε συμβαίνει παντού. Και το καθοριστικό τώρα είναι, ποιος θεμελιώνει αυτή την πεποίθηση ενός λαού; Ποιος δια φωτίζει ένα λαό; Ποιος φτιάχνει έναν λαό; Στις χώρες αυτές, ουσιαστικά κυβερνά το κεφάλαιο, που σημαίνει, ένα μπουλούκι μερικών εκατοντάδων ανθρώπων που σε τελική ανάλυση κατέχουν αμέτρητα πλούτη και οι οποίοι, ως επακόλουθο της ιδιόμορφης δομής της κρατικής τους ζωής, είναι λίγο-πολύ εντελώς ανεξάρτητοι και ελεύθεροι. Γιατί λένε, «εδώ έχουμε ελευθερία» και με αυτό εννοούν, πάνω απ' όλα, «ελεύθερη οικονομία». Και με αυτή την ελεύθερη οικονομία εννοούν, όχι μόνο την ελευθερία να αποκτούν κεφάλαια, αλλά και κυρίως να επαναχρησιμοποιούν ελεύθερα το κεφάλαιο, να είναι ελεύθεροι στην απόκτηση κεφαλαίων από οποιοδήποτε κράτος, που σημαίνει, ότι πλέον η δημόσια εποπτεία αλλά και η χρήση του κεφαλαίου να είναι απαλλαγμένοι από οποιαδήποτε κρατική και εθνική εποπτεία. Αυτή είναι στην πραγματικότητα η έννοια της ελευθερίας τους.

Και τώρα αυτό το κεφάλαιο, δημιουργεί πρώτα έναν Τύπο. Μιλούν για ελευθερία του Τύπου. Στην πραγματικότητα, κάθε μία από τις εφημερίδες έχει ένα αφεντικό, και σε κάθε περίπτωση αυτό το αφεντικό είναι ο χρηματοδότης, άρα λοιπόν ο ιδιοκτήτης. Και αυτό το αφεντικό κατευθύνει την πολιτική αυτής της εφημερίδας και όχι ο εκδότης, αν ο εκδότης προσπαθήσει να γράψει κάτι διαφορετικό από αυτό που ταιριάζει στο αφεντικό, την επόμενη μέρα θα τον πετάξει έξω. Αυτός ο Τύπος τώρα, που είναι εντελώς πειθήνιος και ανήθικος κανάγιας των ιδιοκτητών του, αυτός ο Τύπος διαμορφώνει την κοινή γνώμη. Και η κοινή γνώμη, που κινητοποιείται από αυτό τον Τύπο, είναι με τη σειρά της χωρισμένη σε κόμματα. Η διαφορά μεταξύ αυτών των κομμάτων είναι τόσο μικρή όπως ήταν στο παρελθόν και σε μας. Τα ξέρετε, βέβαια, τα παλιά κόμματα, ήταν πάντα ένα και το αυτό. Πολλές φορές και σε

αυτές τις χώρες, ακόμα και οικογένειες είναι διχασμένες, ο ένας είναι συντηρητικός και ο άλλος φιλελεύθερος και ένας τρίτος μπορεί να ανήκει στο εργατικό κόμμα που υπάρχει στην Αγγλία. Στην πραγματικότητα, και τα τρία μέλη της οικογένειας κάθονται μαζί κάθε χρόνο και κατευθύνουν με ακρίβεια και αποφασίζουν την περαιτέρω κοινή στάση τους. Υπάρχει και ένα επιπλέον στοιχείο ότι ο «περιούσιος λαός» αποτελεί παντού μια κοινότητα και στην πράξη κινεί και κατευθύνει όλους αυτούς τους οργανισμούς. Για το λόγο αυτό, ακόμα κι αν υπάρχει αντιπολίτευση, δεν βγαίνει τίποτα από αυτό. Η αντιπολίτευση είναι στην πραγματικότητα πάντα η ίδια, και σε όλα τα βασικά ζητήματα στα οποία η αντιπολίτευση πρέπει να κάνει αισθητή την παρουσία της, γίνεται πάντα το ένα και το αυτό, διότι έχουν μια πεποίθηση. Αυτά τα κόμματα με αυτόν τον Τύπο διαμορφώνουν την κοινή γνώμη.

Θα μπορούσε κάλλιστα να πιστέψει κανείς ότι ειδικά σε αυτές τις χώρες της ελευθερίας και του πλούτου, οι άνθρωποι θα έπρεπε να έχουν απεριόριστο βαθμό ευημερίας. Αλλά συμβαίνει το αντίστροφο. Σε αυτές τις χώρες, οι ανάγκες των μαζών είναι μεγαλύτερες από οπουδήποτε αλλού. Αυτό συμβαίνει στην «πλούσια Βρετανία», που ενώ ελέγχει 40 εκατομμύρια τετραγωνικά χιλιόμετρα, εκατοντάδες εκατομμύρια εργατών των αποικιών με ένα άθλιο βιοτικό επίπεδο, όπως στην Ινδία, για παράδειγμα, πρέπει να εργάζονται γι' αυτήν. Θα μπορούσε να σκεφτεί κανείς, ίσως, ότι τουλάχιστον στην ίδια την Αγγλία κάθε άτομο πρέπει να έχει το μερίδιό του από αυτά τα πλούτη. Το αντίθετο, σε αυτή τη χώρα, η διάκριση μεταξύ των τάξεων είναι η πιο κραυγαλέα που μπορεί κανείς να φανταστεί. Φτώχεια, απίστευτη φτώχεια απ' τη μια μεριά και από την άλλη εξίσου απίστευτος πλούτος. Δεν έχουν λύσει ούτε ένα πρόβλημα. Αυτές οι χώρες, διαθέτουν τους περισσότερους θησαυρούς της γης και οι εργάτες τους, ζουν σε άθλιες καλύβες· χώρες που έχουν τους ορυκτούς πόρους του κόσμου και οι μάζες είναι άθλια ντυμένες· χώρες που θα μπορούσαν να έχουν περισσότερο από αρκετό ψωμί και κάθε είδους φρούτα, και βρίσκουμε εκατομμύρια από τις κατώτερες τάξεις τους, που δεν έχουν καν αρκετά για να γεμίσουν το στομάχι τους και κυκλοφορούν πεινασμένοι. Άνθρωποι που αφενός θα μπορούσαν να προσφέρουν εργασία σε ολόκληρο τον κόσμο, πρέπει να αναγνωρίσουν το γεγονός ότι δεν μπορούν να εξαλείψουν την ανεργία ούτε στη χώρα τους. Αυτή η πλούσια Αγγλία έχει τώρα 2,5 εκατομμύρια ανέργους εδώ και δεκαετίες. Η πλούσια Αμερική 10 έως 13 εκατομμύρια χρόνο με το χρόνο. Η Γαλλία, 6-, 7-, 800.000. Ναι, εθνοσύντροφοί μου, εμείς τότε τι να πούμε για εμάς; Είναι αυτονόητο ότι σε αυτές τις λεγόμενες δημοκρατικές χώρες, ο λαός δεν βρίσκεται καθόλου στο επίκεντρο της προσοχής. Το μόνο που έχει σημασία είναι η ύπαρξη αυτών των λίγων δημιουργών της δημοκρατίας, δηλαδή η ύπαρξη μερικών εκατοντάδων γιγάντων καπιταλιστών που κατέχουν όλα τα ερ-

γοστάσια και το απόθεμά τους και, μέσω αυτών, ελέγχουν τον λαό. Δεν ενδιαφέρονται καθόλου για τις πλατιές μάζες. Όπως και τα αστικά μας κόμματα στο παρελθόν, ενδιαφέρονται για αυτές μόνο την προεκλογική περίοδο, όταν χρειάζονται ψήφους. Διαφορετικά είναι εντελώς αδιάφοροι για τη ζωή των μαζών.

Προσθέστε σε αυτά και τη διαφορά στην εκπαίδευση. Δεν είναι γελοίο όταν ακούμε τώρα ένα μέλος του Αγγλικού Εργατικού Κόμματος, που παρεμπιπτόντως ως μέλος της αντιπολίτευσης πληρώνεται επίσημα από την κυβέρνηση, όταν ένας Άγγλος του Εργατικού Κόμματος λέει: «Όταν τελειώσει ο πόλεμος, τότε θα κάνουμε κάτι για κοινωνικούς λόγους. Πάνω απ' όλα, ο Άγγλος εργαζόμενος μια μέρα θα πρέπει να μπορεί και να ταξιδέψει.» Αυτό είναι θαυμάσιο, που τώρα καταλήγουν στο συμπέρασμα, ότι τα ταξίδια δεν πρέπει να είναι μόνο για τους εκατομμυριούχους, αλλά και για το λαό. Συμβαίνει όμως εμείς να έχουμε επιλύσει αυτά τα προβλήματα εδώ και αρκετό καιρό.

Όχι, πιστέψτε το, σε αυτά τα κράτη, όπως δείχνει όλη η οικονομική δομή τους, κυριαρχεί τελικά κάτω από το μανδύα της δημοκρατίας ο εγωισμός μιας σχετικά μικρής τάξης. Και αυτή η τάξη δεν διορθώνεται και δεν ελέγχεται από κανέναν. Και είναι κατανοητό λοιπόν, όταν ένας Άγγλος λέει: «Δεν θέλουμε με κανένα τρόπο να χαθεί ο κόσμος μας.» Έχουν δίκιο. Ξέρουν πολύ καλά ότι η αυτοκρατορία τους δεν απειλείται καθόλου από εμάς. Όμως έχουν δίκιο που λένε: «Εάν αυτές οι ιδέες, που τώρα γίνονται δημοφιλείς στη Γερμανία, δεν εξαλειφθούν και δεν ξεριζωθούν, τότε θα έρθουν και λαό μας. Και αυτό είναι το επικίνδυνο, αυτό είναι που δεν θέλουμε.» Θα τους έκανε μεγάλη ζημιά, αν έφταναν. Αλλά είναι τόσο στενοκέφαλοι και φαντασμένοι, όπως υπήρχαν και σε εμάς πολλοί στενοκέφαλοι. Απλώς αγαπούν τη συντηρητική πρακτική του παρελθόντος τους. Δεν θέλουν να απομακρυνθούν από αυτήν. Το κάνουν απροκάλυπτα. Λένε: «Όλες αυτές οι μέθοδοι δεν μας ταιριάζουν.»

Και ποιες είναι αυτές οι μέθοδοι; Μάλιστα, εσείς σύντροφοί μου, ξέρετε, ότι ειδικά στη Γερμανία δεν έχω διαλύσει απολύτως τίποτα. Πάντα προχωρούσα με μεγάλη προσοχή, διότι, όπως σας είπα, πιστεύω ότι δεν έχουμε την πολυτέλεια να χτίσουμε πάνω σε συντρίμια. Ήμουν περήφανος, που η επανάσταση του 1933 έληξε χωρίς να σπάσει ούτε ένα τζάμι. Όμως παρόλα αυτά έχουμε κάνει τεράστιες αλλαγές.

Θα 'θελα απλώς να αναφέρω μερικές βασικές απόψεις: Κατ' αρχάς, υπάρχει η πρώτη άποψη: Σε αυτόν τον κόσμο των καπιταλιστικών δημοκρατιών, η πιο σημαντική οικονομική αρχή είναι ότι ο λαός υπάρχει για την οικονομία και η οικονομία υπάρχει για το κεφάλαιο. Και εμείς

τόρα αντιστρέψαμε αυτή την αρχή, δηλαδή, το κεφάλαιο υπάρχει για την οικονομία και η οικονομία υπάρχει για το λαό. Αυτό σημαίνει με άλλα λόγια, ότι πρώτα έρχεται ο λαός, όλα τα άλλα είναι μόνο ένα μέσο για να φτάσουμε στο σκοπό. Αυτός είναι ο σκοπός. Εάν μια οικονομία δεν είναι σε θέση, να θρέψει έναν λαό, να τον ντύσει κ.λ.π., τότε αυτό είναι κακό, άσχετα αν μου πουν μερικές εκατοντάδες, «για μένα όμως είναι καλή, εξαιρετική, τα μερίσματά μου είναι εξαιρετικά». Το παραδέχομαι. Δεν με ενδιαφέρουν καθόλου τα μερίσματα. Δεν αμφιβάλλω ότι αυτό δεν είναι δυνατό στο κράτος μας και μάλιστα, είναι απαράδεκτο να υπάρχει. Έχουμε κάποια όρια εδώ. Λένε αμέσως: «Να, βλέπετε, αυτό ακριβώς συμβαίνει εδώ. Τρομοκρατούν την ελευθερία.» Και βέβαια, την τρομοκρατούμε, όταν αυτή η ελευθερία είναι εις βάρος της κοινότητας – τότε την εξαλείφουμε.

Αυτοί οι άνθρωποι έχουν τη δυνατότητα – θέλω να σας δώσω ένα μόνο παράδειγμα – να εισπράττουν από τις βιομηχανίες τους των στρατιωτικών εξοπλισμών μερισματική απόδοση 76, 80, 95, 140, 160%. Ναι, φυσικά λένε, ότι αν πιάσουν αυτές οι γερμανικές μέθοδοι, θα σταματήσουν. Έχουν απόλυτο δίκιο, δεν θα το ανεχτώ. Πιστεύω ότι το 6% είναι αρκετό, αλλά από αυτό το 6% παίρνουμε πάλι το μισό. Και για τα υπόλοιπα πρέπει να ξέρουμε αποδεδειγμένα ότι επανεπενδύονται προς το συμφέρον της εθνικής κοινότητας. Αυτό σημαίνει επίσης, ότι το άτομο δεν έχει το δικαίωμα να διαθέτει τελείως ελεύθερα αυτά που πρέπει να επενδυθούν προς το συμφέρον της εθνικής κοινότητας. Αν έχει λογική προσωπική γνώμη σχετικά με αυτό, είναι καλό. Αν δεν διαθέτει λογική, τότε παρεμβαίνει το εθνικοσοσιαλιστικό κράτος.

Ή ένα άλλο παράδειγμα, εκτός από αυτά τα μερίσματα, υπάρχουν και οι λεγόμενες αμοιβές των μελών διοικητικού συμβουλίου. Μπορεί να μην γνωρίζετε καν πόσο τρομερό είναι το έργο ενός μέλους του διοικητικού συμβουλίου. Είναι απαραίτητο το χρόνο μια φορά να κάνει ένα ταξίδι γι' αυτή τη δουλειά και πρέπει να πάει με το σιδηρόδρομο. Πρέπει να κάτσει σε θέση Α' κατηγορίας για να ταξιδέψει. Και μετά πρέπει να πάει σε μια παμπ, στις δέκα ή στις έντεκα η ώρα, ανάλογα με την περίπτωση και μετά εκεί να διαβάσει μια έκθεση και πρέπει να την ακούσουν. Και όταν διαβάσει την έκθεση, τότε πρέπει να ακούσει, αυτά που θα πουν κάποιοι γι' αυτήν και αυτό μπορεί φυσικά να διαρκέσει και πέρα από την ώρα του φαγητού, μπορεί να είναι μία ή δύο ώρες και μετά από 2 ώρες πρέπει να σηκωθεί και πρέπει να κάνει το ταξίδι της επιστροφής. Κι επειδή πρέπει να επιστρέψει, ξανά σε θέση Α' κατηγορίας για την επιστροφή! Και όλοι έχουν το δικαίωμα να ζητήσουν 60 ή 80 ή 100.000 μάρκα ετησίως – έτσι συνηθίζοταν παλιότερα και σε μας – σαν αποζημίωση. Γιατί προφανώς ξόδεψε πολλά και επιπλέον, η προσπάθεια πρέπει επίσης να πληρωθεί.

Αυτή την ανοησία βεβαίως μόλις την ξεφορτωθήκαμε. Και απλά ήταν μια απόκρυψη κερδών και τίποτε περισσότερο και πάνω απ' όλα, ήταν ένα μέσο δωροδοκίας. Επειδή οι κύριοι βουλευτές ήταν και μέλη διοικητικών συμβουλίων. Αυτά γινόταν και σε μας. Τα έχουμε καταργήσει αυτά. Κανένας βουλευτής δεν μπορεί να είναι μέλος διοικητικού συμβουλίου, εκτός αν είναι εντελώς άνευ αποδοχών. Οποιαδήποτε πληρωμή αποκλείεται, αποκλείεται με οποιαδήποτε μορφή, αυτό στις άλλες χώρες δεν συμβαίνει. Απαντούν: «Γι' αυτό η μορφή διακυβέρνησής μας είναι ιερή για εμάς». Το παραδέχομαι, γιατί πληρώνονται γι' αυτό. Αλλά το αν το κράτος είναι ιερό για το έθνος είναι άλλο θέμα, εγώ πιστεύω, ότι αυτό είναι επιβλαβές για τα έθνη. Δεν νομίζω ότι μακροπρόθεσμα είναι δυνατόν ένας άνθρωπος να εργάζεται και να μοχθεί για έναν ολόκληρο χρόνο με αντάλλαγμα γελοίους μισθούς, ενώ ένας άλλος, που κάθεται μια φορά σε μια συνεδρίαση να τσεπώνει γι' αυτό τεράστιους μισθούς. Τέτοιες καταστάσεις είναι ντροπιαστικές.

Εμείς οι εθνικοσοσιαλιστές από την άλλη πλευρά είμαστε εξίσου αντίθετοι σε κάθε θεωρία ότι όλοι οι άνθρωποι είναι ίσοι. Αν σήμερα, ένας με την εφευρετικότητα του κάνει κάποια εκπληκτική εφεύρεση, μας φέρνει τεράστια οφέλη μέσω της πνευματικής του δουλειάς, τότε του πληρώνουμε την οφειλή του γιατί έχει πράγματι επιτύχει κάτι και έχει ωφελήσει την εθνική μας κοινότητα. Όμως το να ζει σαν κηφήνας σ' αυτή την εθνική κοινότητα, αυτό πρέπει σταδιακά να το κάνουμε αδύνατο.

Και καταλαβαίνετε, ότι θα μπορούσα να συνεχίσω να αναφέρω παραδείγματα επ' αόριστον. Το γεγονός παραμένει ότι δύο κόσμοι βρίσκονται αντιμέτωποι μεταξύ τους και έχουν δίκιο στην Αγγλία όταν λένε, «Με αυτό τον κόσμο ποτέ δεν θα μπορέσουμε να συμφιλιωθούμε». Πώς θα μπορούσε ένας τέτοιος καπιταλιστής να συμφωνήσει με τις αρχές μου;! Πιο εύκολα μπορεί ο διάβολος να πάει στην εκκλησία και να πάρει αγιασμό, παρά αυτοί να κάτσουν να συζητήσουν αυτές τις ιδέες, που είναι αποδεκτά γεγονότα για εμάς σήμερα.

Αλλά και γι' αυτό λύσαμε τα προβλήματά μας. Εθνοσύντροφοί μου, μας κατηγορούν για παράδειγμα και για κάτι άλλο. Λένε, «αγωνιζόμαστε για τη διατήρηση της ισοτιμίας του χρυσού σαν βάση του νομίσματος.» Αυτό το καταλαβαίνω, αυτοί έχουν το χρυσό. Κάποτε κι εμείς είχαμε χρυσό. Τότε μας τον έκλεψαν και μας τον πήραν. Όταν ήρθα στην εξουσία, δεν ήταν η κακία που με έκανε να εγκαταλείψω την ισοτιμία του χρυσού, γιατί δεν είχαμε καθόλου χρυσό. Ούτε μου ήταν δύσκολο να κάνω αυτή την εγκατάλειψη. Αν κάποιος δεν έχει τίποτα, τότε μπορεί εύκολα να αποχωριστεί αυτό που δεν έχει. Δεν είχαμε καθόλου χρυσό, δεν είχαμε

καθόλου ξένο συνάλλαγμα. Μας τα πήραν όλα τα προηγούμενα 15 χρόνια.

Όμως, εθνοσύντροφοί μου, δεν το μετάνιωσα, εμείς έχουμε μια εντελώς διαφορετική αντίληψη για την οικονομία. Είμαστε βέβαιοι ότι ο χρυσός δεν είναι καθόλου παράγοντας αξίας, αλλά μόνο παράγοντας καταπίεσης, δηλαδή καλύτερα, για την κυριαρχία επί των εθνών. Όταν ανέλαβα την κυβέρνηση, με διακατείχε μόνο μια ελπίδα, πάνω στην οποία βασιζόμουν, αυτή ήταν η αποτελεσματικότητα και η ικανότητα του γερμανικού λαού, των Γερμανών εργατών και η ευφυΐα των εφευρετών μας, των μηχανικών μας, των τεχνικών μας, των χημικών μας κ.λ.π., αλλά και η επιδεξιότητα των αμέτρητων οργανωτών της οικονομίας μας. Το οποίο το περίμενα. Ήμουν αντιμέτωπος με ένα απλό ερώτημα: θα πρέπει να καταρρεύσουμε, να αφανιστούμε, επειδή δεν έχουμε καθόλου χρυσό; Να αφήσω τον εαυτό μου να πιστέψει σε ένα φάντασμα που ξορκίζει την καταστροφή μας;

Υποστήριξα την αντίθετη άποψη, παρόλο που δεν έχουμε χρυσό, έχουμε το εργατικό δυναμικό. Και το γερμανικό εργατικό δυναμικό, αυτό είναι ο χρυσός μας και αυτό είναι το κεφάλαιό μας και με αυτό το χρυσό μπορώ να ανταγωνιστώ με επιτυχία οποιαδήποτε δύναμη στον κόσμο. Διότι με τι ζουν οι άνθρωποι; Μήπως ζουν με δουκάτα που τους δίνουν; Ζουν από τα τρόφιμα, που πρέπει να δημιουργήσει ο γεωργός. Άρα λοιπόν, η εργασία πρέπει να το κάνει αυτό. Ντύνονται με υφάσματα που πρέπει να κατασκευαστούν. Άρα λοιπόν ο εργάτης πρέπει να τα κατασκευάσει. Θέλουν να ζουν σε σπίτια, που πρέπει όμως να κατασκευαστούν. Άρα λοιπόν ο εργάτης πρέπει να τα χτίσει. Και τα υλικά γι' αυτό το σκοπό και οι πρώτες ύλες πρέπει να δημιουργηθούν απ' την εργασία. Όλο το οικονομικό μου σύστημα έχει οικοδομηθεί πάνω στην έννοια της εργασίας. Και έχουμε λύσει τα προβλήματά μας ενώ, παραδόξως, εθνοσύντροφοί μου, οι καπιταλιστικές χώρες και τα νομίσματά τους έχουν υποστεί χρεοκοπία. Σήμερα η λίρα δεν μπορεί να πουληθεί στον κόσμο. Αν την πετάξεις σε οποιονδήποτε, θα κάνει στην άκρη για να μην τον χτυπήσει. Και το δικό μας μάρκο, το οποίο δεν υποστηρίζεται από χρυσό, παρέμεινε σταθερό. Γιατί; Ναι, εθνοσύντροφοί μου, κανένας χρυσός δεν το υποστηρίζει, αλλά το στηρίζεται εσείς, η δικιά σας εργασία το στηρίζει. Εσείς με βοηθήσατε, για να κρατήσω σταθερό το μάρκο. Το νόμισμα, χωρίς το χρυσό, σήμερα έχει μεγαλύτερη αξία από τον χρυσό, επειδή δηλώνει αδιάκοπη παραγωγή. Αυτό το οφείλουμε στον Γερμανό αγρότη, ο οποίος εργάζεται απ' το πρωί μέχρι το βράδυ. Και αυτό το οφείλουμε και στο Γερμανό εργάτη, που έβαλε όλη του τη δύναμη σε αυτό.

Το όλο πρόβλημα λύθηκε σε μια στιγμή, ως δια μαγείας. Αν, αγαπητοί

μου φίλοι, είχα δηλώσει δημόσια πριν από οκτώ ή εννέα χρόνια: «Σε έξι ή επτά χρόνια το πρόβλημα δεν θα είναι πώς θα βρούμε εργασία στους άνεργους, αλλά το πρόβλημα θα είναι τότε, από πού μπορούμε να βρούμε εργάτες;» αν το είχα πει θα έβλαπτε το σκοπό μου. Γιατί κάποιος θα έλεγε: «Ο άνθρωπος είναι τρελός, είναι άχρηστο να του μιλάς, δεν μπορείς να του δώσεις ψήφο, είναι φαντασιόπληκτος». Σήμερα, όμως, όλα αυτά έγιναν πραγματικότητα. Σήμερα, υπάρχει μόνο ένα ερώτημα για εμάς, πού θα βρούμε εργατικό δυναμικό;

Αυτή, εθνοσύντροφοί μου, είναι η ευλογία που φέρνει η εργασία. Μόνο η εργασία δημιουργεί νέες θέσεις εργασίας, τα λεφτά δεν δημιουργούν θέσεις εργασίας, μόνο η εργασία δημιουργεί νέα εργασία. Η εργασία δημιουργεί αξίες, με τις οποίες επιβραβεύονται οι άνθρωποι που εργάζονται και έτσι θέλουν να ξαναδουλέψουν. Το έργο ενός ανθρώπου δίνει στον άλλο τις προϋποθέσεις για να ζήσει και να συνεχίσει να εργάζεται. Και όταν θα 'χουμε κινητοποιήσει το εργατικό δυναμικό του λαού μας στο μέγιστο δυνατό, τότε κάθε εργαζόμενος θα απολαμβάνει όλο και περισσότερα από τα αγαθά της ζωής. Είναι γεγονός ότι έχουμε ενσωματώσει αυτά τα επτά εκατομμύρια ανέργων στο οικονομικό μας σύστημα, ότι έχουμε μετατρέψει άλλα έξι εκατομμύρια από μερική απασχόληση σε εργαζόμενους πλήρους απασχόλησης, ότι εργαζόμασταν ακόμη και υπερωρίες και ότι όλοι αυτοί πληρώθηκαν με μάρκο του Ράιχ, το οποίο, όσο διαρκούσε η ειρήνη, διατήρησε την αξία του και κατά τη διάρκεια του πολέμου έπρεπε να μεριμνήσουμε για την αγοραστική του ικανότητα, όχι για να το υποτιμήσουμε, αλλά επειδή τώρα έπρεπε απλά να διαθέσουμε ένα μέρος της βιομηχανίας μας για την πολεμική παραγωγή για να μας οδηγήσει στη νίκη στον αγώνα για το μέλλον της Γερμανίας.

Αυτό, εθνοσύντροφοί μου, είναι και ένας κόσμος που χτίζουμε εδώ, ένας κόσμος αμοιβαίας εργασίας, ένας κόσμος αμοιβαίων προσπαθειών αλλά και ένας κόσμος αμοιβαίων ανησυχιών και αμοιβαίων υποχρεώσεων.

Δεν με εξέπληξε το γεγονός ότι άλλες χώρες άρχισαν τις διανομές με δελτίο μόνο μετά από δύο, τρεις, πέντε και επτά μήνες, και σε ορισμένες περιπτώσεις μόνο μετά από ένα χρόνο. Πιστέψτε με, σε όλες αυτές τις χώρες, αυτό δεν οφείλεται στην τύχη αλλά στην πολιτική. Πολλοί Γερμανοί μπορεί να ξαφνιαστήκαν που τα δελτία φαγητού εμφανίστηκαν το πρώτο πρωί του πολέμου. Ναι, εθνοσύντροφοί μου, υπάρχουν, φυσικά, δύο όψεις σε αυτό το σύστημα κουπονιών τροφίμων. Μερικοί μπορεί να πουν: «Δεν θα ήταν καλύτερο, να αποκλείσουμε αυτό ή εκείνο το εμπόρευμα, από το σιτηρέσιο – τι σημασία θα 'χει – απ' το να παίρνουν μερικά γραμμάρια καφέ, όταν κανείς δεν παίρνει πολύ ούτε ως ή άλλως; Χωρίς δελτίο, τουλάχιστον κάποιοι θα έπαιρναν περισσότερα».

Το παραδέχομαι αυτό. Αυτό ακριβώς θέλαμε να αποφύγουμε. Θέλαμε να αποφύγουμε ο ένας να έχει περισσότερα από τον άλλο σε ότι αφορά τα πιο σημαντικά πράγματα που είναι μέρος της ζωής. Υπάρχουν και άλλα πράγματα, όπως ένας πολύτιμος πίνακας. Δεν είναι όλοι σε θέση να αγοράσουν έναν Τιτσιάνο, ακόμα κι αν είχαν τα χρήματα, επειδή ο Τιτσιάνο δεν ζωγράφισε πολλούς πίνακες. Άρα λοιπόν, δεν μπορεί να τον πάρει ο ένας ή ο άλλος, γιατί θα πρέπει να πληρώσει γι' αυτό. Ύστερα μ' αυτό τον τρόπο ξοδεύει τα λεφτά του και αυτά σε σύντομο χρονικό διάστημα θα ξαναγυρίσουν στον κόσμο. Αλλά στην περίπτωση των αναγκαίων τροφίμων, ο καθένας έχει το ίδιο δικαίωμα στη ζωή. Τα άλλα κράτη περίμεναν να δουν πώς θα εξελιχθούν τα πράγματα. Τέθηκε το ερώτημα: «Θα γίνει δελτίο για το κρέας;». Αυτός ήταν ο πρώτος ήχος μιας προειδοποίησης. Με άλλα λόγια, αν έχεις κεφάλαιο, κάλυψε τις ανάγκες σου, αγόρασε για τον εαυτό σου ένα ψυγείο και βάλε μερικά κομμάτια μπέηκον. Ή «Θα βάλουμε δελτίο στον καφέ;» Υπάρχουν δύο διαφορετικές απόψεις για το αν θα πρέπει να μπει σε δελτίο ή όχι. Αλλά δεν θα πρέπει να αποκλειστεί, ότι στο τέλος η άποψη που νικάει, είναι εκείνων που πιστεύουν ότι ο καφές θα πρέπει να διανεμηθεί με δελτίο. Το γράφουν για τέσσερις ολόκληρες εβδομάδες. Όποιος έχει μια σπίθα εγωισμού – και βεβαίως αυτό συμβαίνει στις δημοκρατίες, λέει: «Γεια σας, τι, στο εγγύς μέλλον ο καφές θα διανέμεται με δελτίο, αγοράζω λοιπόν καφέ.» Και μετά όταν δεν θα έχει απομείνει τίποτα αρχίζει η διανομή με δελτίο. Αυτό ακριβώς θέλαμε να αποφύγουμε. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο τώρα που βρισκόμαστε στο πόλεμο έπρεπε να κάνουμε αυτούς τους περιορισμούς από την αρχή εξίσου για όλους. Και δεν θα αστείευτούμε, αν κάποιος δεν τηρεί τους κανονισμούς.

Ωστόσο, ένα είναι σίγουρο, εθνοσύντροφοί μου, αν τα πάρουμε όλα μαζί συνολικά, τότε σήμερα έχουμε ένα κράτος, με διαφορετικό οικονομικό και πολιτικό προσανατολισμό από αυτό των δυτικών δημοκρατιών. Σ' αυτό το κράτος, ο λαός αναμφισβήτητα καθορίζει την ύπαρξή του. Ο λαός καθορίζει, σ' αυτό το κράτος, τις κατευθυντήριες γραμμές της ηγεσίας του. Γιατί σε αυτό το κράτος έχει γίνει πραγματικότητα η δυνατότητα να προστεθούν οι πλατιές μάζες στο μέγιστο βαθμό στο κόμμα, αυτή τη γιγαντιαία οργάνωση, που ξεκινά από το κατώτατο σημείο και περιλαμβάνει εκατομμύρια ανθρώπους και έχει εκατομμύρια στελέχη. Είναι όλοι άνθρωποι από τον λαό. Και επεκτείνονται στις υψηλότερες βαθμίδες. Είναι η πρώτη φορά που στη δική μας γερμανική ιστορία έχουμε ένα κράτος, που έχει εξαλείψει ουσιαστικά όλες τις κοινωνικές προκαταλήψεις όσον αφορά την κάλυψη κενών θέσεων. Όχι μόνο στην πολιτική ζωή. Εγώ ο ίδιος είμαι η καλύτερη απόδειξη αυτού. Δεν είμαι καν δικηγόρος – σκεφτείτε τι σημαίνει αυτό! – κι όμως είμαι ο ηγέτης σας! Δεν καταφέραμε μόνο στην καθημερινή ζωή σε όλες τις θέσεις να έχουν τοποθετηθεί άνθρωποι που προέρχονται από το λαό –

έχουμε κυβερνήτες διοικητικών περιφερειών (Reichsstatthalters) που ήταν γεωργοί, που ήταν κλειδαράδες –, όχι, έχουμε ολοκληρώσει αυτή τη καινοτομία και σε ένα ακόμα τομέα του κράτους όπου αυτή η καινοτομία φαινόταν πιο δύσκολη, ακόμα και στη Βέρμαχτ. Έχουν προαχθεί χιλιάδες αξιωματικοί οι οποίοι προέρχονται από τις τάξεις των οπλιτών. Και εδώ έχουμε καταργήσει όλους τους ενδοιασμούς. Σήμερα έχουμε στρατηγούς, που πριν από εικοσιδύο, εικοσιτρία χρόνια ήταν απλοί στρατιώτες και υπαξιωματικοί. Έχουμε ξεπεράσει εδώ όλες τις αναστολές κοινωνικού χαρακτήρα.

Και τώρα, πάνω απ' όλα, χτίζουμε για το μέλλον. Όπως γνωρίζετε, έχουμε αμέτρητα σχολεία, εκπαιδευτικά ιδρύματα εθνικής πολιτικής και τις σχολές Αδόλφου Χίτλερ. Σε αυτά τα σχολεία στέλνουμε τα ταλαντούχα παιδιά, παιδιά από τις πλατιές μάζες, παιδιά εργατών, παιδιά αγροτών, των οποίων οι γονείς δεν θα μπορούσαν ποτέ να αντέξουν οικονομικά μια ανώτερη εκπαίδευση για τα παιδιά τους, έρχονται σταδιακά εδώ και εκπαιδεύονται περαιτέρω ώστε αργότερα να οδηγηθούν μέσα από το κράτος, να έρθουν αργότερα στο κόμμα, να αποσταλούν στα "Ordensburgen", και να καταλάβουν κάποτε τις υψηλότερες θέσεις.

Δημιουργήσαμε σημαντικές ευκαιρίες, για να οικοδομήσουμε αυτό το κράτος από κάτω προς τα πάνω. Αυτός ακριβώς είναι ο στόχος μας και αυτή είναι – σας διαβεβαιώνω, εθνοσύντροφοί μου – η χαρά όλης της ζωής μας. Είναι τόσο θαυμάσιο να μπορούμε να αγωνιζόμαστε για ένα τέτοιο ιδεώδες. Είναι τόσο υπέροχο που μπορούμε να πούμε στον εαυτό μας, ότι έχουμε ένα σχεδόν φανταστικό υπερρεαλιστικό στόχο. Οραματιζόμαστε ένα κράτος για το μέλλον, στο οποίο κάθε θέση θα καταλαμβάνεται από τον πιο ικανό γιο του λαού μας, χωρίς να μας ενδιαφέρει από πού προέρχεται. Ένα κράτος, στο οποίο το πού γεννήθηκες δεν θα σημαίνει τίποτα, ενώ η επίδοση και η ικανότητα θα είναι τα πάντα. Αυτό είναι το ιδανικό μας, για το οποίο δουλεύουμε και για το οποίο εργαζόμαστε με όλο μας το φανατισμό και με όλη μας – μπορώ να πω – την ψυχή μας, η μεγαλύτερη χαρά, που θα μπορούσε να μας δοθεί σε αυτόν τον κόσμο.

Σε αντίθεση με αυτό υπάρχει ένα άλλο δημιούργημα, ένας εντελώς διαφορετικός κόσμος. Και εκεί το το ύψιστο ιδανικό είναι ο αγώνας για πλούτη, για κεφάλαιο, για οικογενειακές περιουσίες, για προσωπικό εγωισμό, όλα τα άλλα είναι απλώς ένα μέσο για τέτοιους σκοπούς. Αυτοί είναι οι δύο κόσμοι και σήμερα πολεμούν ο ένας τον άλλο. Και γνωρίζουμε πολύ καλά ότι αν νικηθούμε σε αυτόν τον αγώνα, τότε αυτό θα είναι το τέλος, όχι μόνο της σοσιαλιστικής μας ανοικοδόμησης, αλλά θα είναι το τέλος του γερμανικού έθνους. Διότι χωρίς τη συγκέντρωση

αυτής της δύναμης αυτός ο λαός δεν θα μπορούσε να τραφεί. Αυτός σήμερα είναι μια μάζα πολύ περισσότεροι από 120, 130 εκατομμύρια, η οποία εξαρτάται από μας, συμπεριλαμβανομένων των 85 εκατομμυρίων που είναι οι δικοί μας. Το ξέρουμε αυτό.

Και ο υπόλοιπος κόσμος λέει: «Αν χάσουμε εμείς, τότε όλο το παγκόσμιο καπιταλιστικό μας σύστημα θα καταρρεύσει, τότε... ο αποθηκευμένος χρυσός, που βρίσκεται στα υπόγειά μας ξαφνικά δεν θα 'χει καμιά αξία, εάν εξαπλωθεί στους λαούς η ιδέα ότι η εργασία είναι ο καθοριστικός παράγοντας. Τότε τι θα γίνει; Τότε άδικα θα 'χουμε αγοράσει το χρυσό. Όλες οι διεκδικήσεις μας για παγκόσμια κυριαρχία δεν θα μπορούν πλέον να διατηρηθούν. Οι λαοί θα καταργήσουν αυτές τις λίγες οικογενειακές δυναστείες, και θα ακολουθήσουν οι κοινωνικές απαιτήσεις τους. Θα ακολουθήσει μια κατάρρευση». Και γι' αυτό τους καταλαβαίνω όταν λένε: «Θέλουμε να το αποτρέψουμε αυτό με κάθε κόστος, θέλουμε να το αποφύγουμε». Μπορούν να δουν ακριβώς πώς έχει ανοικοδομηθεί το έθνος μας. Το βλέπουν καθαρά. Μόνο ένα παράδειγμα, σ' αυτούς βλέπουμε ένα κράτος που κυβερνάται από μια πολύ μικρή ανώτερη τάξη. Αυτή η ανώτερη τάξη στέλνει πάντα τα παιδιά της από την αρχή στα δικά τους εκπαιδευτικά ιδρύματα. Εκεί έχουν το Πανεπιστήμιο του Ίτον και στη πλευρά μας έχουμε τη Σχολή Αδόλφου Χίτλερ ή το Εθνικοσοσιαλιστικό Εκπαιδευτικό Ίδρυμα, την Εθνικοσοσιαλιστική Σχολή. Δύο κόσμοι, από τη μια τα παιδιά του λαού και από την άλλη μόνο τα παιδιά αυτών των πλούσιων αριστοκρατών, αυτών των οικονομικών μεγιστάνων. Εκεί υπάρχουν άνθρωποι, απ' αυτά τα σχολεία, που παίζουν κάποιο ρόλο στο κράτος και εδώ υπάρχουν άνθρωποι από το λαό, που παίζουν κάποιο ρόλο στο κράτος. Αυτοί είναι οι δύο κόσμοι.

Ομολογώ ότι ένας από τους δύο κόσμους πρέπει να καταρρεύσει, είτε ο ένας είτε ο άλλος. Στη μια περίπτωση, αν καταρρεύσουμε εμείς, θα καταρρεύσει μαζί μας ο γερμανικός λαός. Αν καταρρεύσει ο άλλος κόσμος, είμαι πεπεισμένος ότι τα έθνη θα γίνουν ελεύθερα για πρώτη φορά. Διότι ο αγώνας μας δεν στρέφεται εναντίον του Άγγλου σαν άτομο ή εναντίον των Γάλλων. Δεν έχουμε τίποτε εναντίον τους. Εδώ και χρόνια έχω διευκρινίσει τους στόχους της εξωτερικής πολιτικής μου. Δεν απαιτήσα τίποτα απ' αυτούς, απολύτως τίποτα! Όταν ξεκίνησαν τον πόλεμο, δεν μπορούσαν να πουν: «Τον κάνουμε γιατί οι Γερμανοί μας ζήτησαν αυτό ή εκείνο», αλλά αντίθετα, τότε το 'λεγαν ξεκάθαρα: «Σας κηρύσσουμε τον πόλεμο γιατί το γερμανικό σύστημα δεν μας αρέσει, επειδή φοβόμαστε ότι αυτό το σύστημα θα επηρεάσει και τους δικούς μας λαούς.» Για αυτόν τον λόγο συνεχίζουν αυτόν τον πόλεμο. Θέλουν να ρίξουν το έθνος μας ξανά πίσω στην εποχή των Βερσαλλιών, σε εκείνη την απερίγραπτη δυστυχία. Αλλά κάνουν ένα μεγάλο λάθος. Εάν σε αυτόν τον πόλεμο όλα δείχνουν ότι ο χρυσός μάχεται ενάντια στην

εργασία, ο καπιταλισμός ενάντια στους λαούς και η αντίδραση ενάντια στην πρόοδο της ανθρωπότητας, τότε η εργασία, οι λαοί και η πρόοδος θα είναι νικητές! Ακόμη και το σύνολο της εβραϊκής υποστήριξης δεν θα τους βοηθήσει σε τίποτα.

Το είχα προβλέψει αυτό εδώ και χρόνια. Διότι τι ζήτησα απ' τον υπόλοιπο κόσμο; Τίποτα απολύτως εκτός από το δικαίωμα των Γερμανών να επανενωθούν και δεύτερον, να πάρουν πίσω ό,τι τους αφαίρεσαν, τίποτα άλλο. Κάτι που δεν είχε καμία αξία για τα άλλα έθνη. Και πόσες φορές τους έχω απλώσει το χέρι μου; Αμέσως μετά την ανάληψη της εξουσίας. Είπα, δεν έχω την παραμικρή επιθυμία να επανεξοπλιστώ, διότι τι σημαίνει εξοπλισμός; Σημαίνει απορρόφηση μεγάλου μέρους του εργατικού δυναμικού. Εγώ ήμουν εκείνος που θεωρούσα το εργατικό δυναμικό σαν παράγοντα αποφασιστικής σημασίας, που ήθελα να χρησιμοποιήσω το γερμανικό εργατικό δυναμικό για τα άλλα σχέδιά μου και ότι, εθνοσύντροφοί μου, νομίζω, αυτό είχε ήδη μαθευτεί, ότι πέρα απ' αυτά, έχω και κάποια σημαντικά σχέδια στο μυαλό μου, ωραία και μεγάλα σχέδια για το λαό μου. Έχω τη φιλοδοξία, το δηλώνω κατηγορηματικά, να κάνω το γερμανικό λαό μου πλούσιο, να φτιάξω όμορφη τη γερμανική χώρα. Θέλω, το βιοτικό επίπεδο του ατόμου να βελτιωθεί. Θέλω να έχουμε τον καλύτερο και τον πιο όμορφο πολιτισμό. Αλλά δεν θέλω, να έχουμε θέατρα όπως στην Αγγλία, για μερικές πλούσιες δεκάδες χιλιάδες. Θέλω ολόκληρος ο λαός να συμμετάσχει σε αυτό. Θα ήθελα να δω τις πλατιές μάζες να είναι οργανωμένες κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να επωφελούνται από όλη την υπέροχη γερμανική κουλτούρα. Αυτά είναι τα τεράστια σχέδια που είχαμε. Και γι' αυτά χρειάζομαι το ανθρώπινο δυναμικό. Οι εξοπλισμοί, μου στερούν μόνο τους εργαζόμενους. Τους έκανα προτάσεις για τον περιορισμό των εξοπλισμών και από την πλευρά μου να καταργηθούν πλήρως. Με θεώρησαν γελοίο. Άκουσα μόνο ένα «Όχι». Έκανα προτάσεις για τον περιορισμό ορισμένων τύπων εξοπλισμού. Αρνήθηκαν. Έκανα προτάσεις, τουλάχιστον τότε να περιοριστεί ο πόλεμος. Τις απέρριψαν. Έκανα προτάσεις, η πολεμική αεροπορία να αποκλειστεί εντελώς από τον πόλεμο. Τις απέρριψαν. Στη συνέχεια έκανα την πρόταση, τουλάχιστον να αποκλειστεί το όπλο των βομβαρδιστικών. Την απέρριψαν κι αυτήν, λέγοντας, «Τα βομβαρδιστικά, όχι, με τίποτα. Αυτά τα χρειαζόμαστε. Εμείς τα 'χουμε, εσείς δεν τα έχετε. Και με αυτά ακριβώς, αν χρειαστεί, θα επιβάλουμε το καθεστώς μας.»

Τώρα,... δεν είμαι άνθρωπος που κάνει μισές δουλειές. Εάν είναι απαραίτητο να υπερασπιστώ τον εαυτό μου, τότε υπερασπίζομαι τον εαυτό μου με έναν ασυγκράτητο φανατισμό. Όταν είδα, ότι αρκούσε η απλή γερμανική ανάκαμψη για να κινητοποιήσει αμέσως και πάλι τους ίδιους τους ανθρώπους στην Αγγλία, που είχαν σπένσει να διεξάγουν τον

Παγκόσμιο Πόλεμο, τότε συνειδητοποίησα ότι αυτό τον αγώνα θα έπρεπε να τον ξανακάνουμε, ότι η άλλη πλευρά δεν ήθελε την ειρήνη. Επειδή ήταν προφανές. Τι ήμουν εγώ πριν από τον Παγκόσμιο Πόλεμο; Ένα άγνωστο, ανώνυμο άτομο. Τι ήμουν εγώ κατά τη διάρκεια του πολέμου; Ένας εντελώς ασήμαντος, συνηθισμένος στρατιώτης. Σε καμία περίπτωση δεν ήμουν ο υπεύθυνος για τον Παγκόσμιο Πόλεμο. Ποιοι είναι οι άνθρωποι, που σήμερα είναι οι ηγέτες της Αγγλίας; Είναι οι ίδιοι άνθρωποι, που ήταν και πριν οι υποκινητές του Παγκόσμιου Πολέμου. Ο ίδιος ο κ. Τσώρτσιλ, ήταν ο πιο άθλιος υποκινητής του πολέμου κατά τη διάρκεια του Παγκόσμιου Πολέμου. Ήταν και αυτός που πέθανε πρόσφατα ο κ. Τσάμπερλεν, που την εποχή εκείνη υποκινούσε με τον ίδιο ακριβώς τρόπο, και ολόκληρη η συμμορία, μέλη της ίδιας ομάδας, και φυσικά οι άνθρωποι, που πιστεύουν ότι μπορούν να διαλύσουν τα έθνη με το σάλπισμα των σαλπίγγων της Ιεριχώ. Είναι τα παλιά πνεύματα, που έχουν ξαναζωντανέψει.

Και εναντίον αυτών έχω εξοπλίσει το γερμανικό λαό, αλλά και από μια πεποίθηση: κι εγώ ο ίδιος υπηρέτησα σαν στρατιώτης στον Παγκόσμιο Πόλεμο και το έχω δει συχνά τι σημαίνει να σε πυροβολεί ο άλλος χωρίς να έχεις τη δυνατότητα να ανταποδώσεις τα πυρά, το τι σημαίνει να μην έχεις καθόλου πυρομαχικά ή να έχεις πολύ λίγα και πάντα να σου ρίχνει μόνο ο άλλος. Εκείνη την εποχή απέκτησα την ολόψυχη πίστη μου στον γερμανικό λαό και στο μέλλον του γερμανικού λαού, επειδή γνώρισα το γερμανό στρατιώτη, το συνηθισμένο τυφεκιοφόρο. Ήταν ο μεγάλος ήρωας κατά τη γνώμη μου. Φυσικά, και τα άλλα κοινωνικά στρώματα έκαναν ό, τι μπορούσαν, σίγουρα. Αλλά υπήρχε μια διαφορά. Για έναν που ζούσε στο σπίτι του με περιουσία και πλούτο, γι' αυτόν η Γερμανία εκείνης της εποχής φαινόταν πολύ ωραία, μπορούσε να συμμετέχει σε όλα, στον πολιτισμό, στις απολαύσεις της ζωής και ούτω καθεξής, μπορούσε να απολαύσει τους γερμανούς καλλιτέχνες, τη γερμανική τέχνη και πολλά άλλα πράγματα, μπορούσε να ταξιδέψει στη γερμανική ύπαιθρο, μπορούσε να επισκεφθεί γερμανικές πόλεις και ούτω καθεξής, όλα ήταν όμορφα γι' αυτόν. Ήταν κατανοητό ότι θα υπερασπιζόταν την τότε Γερμανία. Αλλά από την άλλη πλευρά, υπήρχε αυτός ο πολύ ασήμαντος τυφεκιοφόρος, αυτός ο ασήμαντος προλετάριος, που στο παρελθόν συχνά δεν είχε αρκετό φαγητό, που έπρεπε πάντα να μοχθεί για την ύπαρξή του και παρόλα αυτά πολέμησε στο μέτωπο σαν ήρωας για τέσσερα χρόνια. Αυτός ήταν που εμπιστεύτηκα και με τη βοήθειά του απέκτησα την αυτοπεποίθησή μου. Όταν οι άλλοι έχασαν την πίστη τους στη Γερμανία, εγώ την ξανακέρδισα λόγω αυτού του ανθρώπου, λέγοντας στον εαυτό μου, η Γερμανία δεν μπορεί να χαθεί, αν έχει τέτοιους άνδρες. Έχω δει επίσης πώς αυτοί οι μαχητές σαν στρατιώτες ήταν πάντα έτοιμοι απέναντι σε έναν εχθρό που μπορούσε να τους εξολοθρεύσει απλώς με το ανώτερο υλικό του. Δεν ήμουν της άποψης

εκείνη την εποχή ότι οι Άγγλοι ήταν προσωπικά ανώτεροι από εμάς. Μόνο ένας τρελός μπορεί να πει ότι είχα ποτέ κάποιο σύμπλεγμα κατωτερότητας σε σχέση με τους Άγγλους! Πρέπει να είναι τρελός! Δεν είχα ποτέ τέτοια αίσθηση κατωτερότητας. Το πρόβλημα ενός Γερμανού εναντίον ενός Άγγλου εκείνη την εποχή δεν είχε τεθεί προς συζήτηση. Αυτό δεν ήταν καθόλου πρόβλημα. Εκείνη την εποχή τριγυρνούσαν και κλαψούριζαν σε όλο τον κόσμο μέχρι να βρουν υποστήριξη. Και αυτή τη φορά ήμουν αποφασισμένος, να αποτρέψω τον κόσμο από την πλευρά μου, για να επεκτείνω τη θέση μας, και δεύτερον, να εξοπλιστούμε με τέτοιο τρόπο στο εσωτερικό ώστε ο Γερμανός στρατιώτης να μην είναι πλέον υποχρεωμένος να στέκεται μόνος στο μέτωπο, εκτεθειμένος σε ανώτερες δυνάμεις.

Και τώρα έχει έρθει ο πόλεμος. Κι εδώ έκανα τα πάντα, οτιδήποτε ήταν ανθρωπίνως δυνατό, φτάνοντας σχεδόν σε σημείο αυτοεξευτελισμού, για να τον αποφύγω. Έκανα επανειλημμένα προσφορές στους Άγγλους. Έκανα συζητήσεις με τους διπλωμάτες τους και τους ζήτησα να είναι λογικοί. Αλλά δεν δέχτηκαν τίποτα. Ήθελαν πόλεμο και δεν το έκρυβαν. Για επτά χρόνια ο κ. Τσώρτσιλ έλεγε, «Θέλω τον πόλεμο». Τώρα τον έχει! Έχω εκφράσει τη λύπη μου, που τα έθνη θα έπρεπε να πολεμήσουν το ένα εναντίον του άλλου, τα οποία ήθελα να φέρω σε επαφή και τα οποία, κατά τη γνώμη μου, θα μπορούσαν να έχουν συνεργαστεί για ένα καλό σκοπό. Αλλά εάν αυτοί οι κύριοι στοχεύουν να καταστρέψουν το εθνικοσοσιαλιστικό κράτος, να διαλύσουν τον γερμανικό λαό και να τον διασπάσουν ξανά στα συστατικά μέρη του και ούτω καθεξής, καθώς αυτοί ήταν οι πολεμικοί στόχοι που διακήρυτταν στο παρελθόν και αυτοί είναι και σήμερα οι στρατιωτικοί στόχοι τους, τότε, αυτή τη φορά θα ζήσουν μια έκπληξη και νομίζω ότι αυτή η έκπληξη έχει ήδη αρχίσει.

Υπάρχουν ανάμεσά σας, πολλοί παλιοί στρατιώτες του Παγκόσμιου Πολέμου και ξέρουν πολύ καλά τι σημαίνει χώρος και χρόνος. Πολλοί από εσάς ήσασταν εκείνη την εποχή στην Ανατολή και όλα τα ονόματα για τα οποία διαβάσατε το 1939 ήταν ακόμα αρκετά γνωστά σε εσάς. Ίσως πολλοί από εσάς τότε να πορεύθηκαν με κακοκαιρία ή κάτω από τον καυτό ήλιο εκείνη την εποχή. Και οι πορείες ήταν ατελείωτες. Και πόσο σκληρός ήταν ο αγώνας τότε για κάθε εκατοστό εδάφους. Πόσο κόστιζε σε αίμα, μόνο και μόνο για να προχωράμε αργά, χιλιόμετρο με χιλιόμετρο. Και, εθνοσύντροφοί μου, σκεφτείτε το κεραυνοβόλο ρυθμό με τον οποίο αυτή τη φορά πριν από ένα χρόνο διανύσαμε αυτές τις αποστάσεις! Δεκαοκτώ ημέρες, και το κράτος που ήθελε να μας κάνει κομματάκια στις πύλες του Βερολίνου συντρίφθηκε.

Και μετά, ύστερα ακολούθησε η βρετανική προσπάθεια επίθεσης στη Νορβηγία. Στην πραγματικότητα, από αυτούς τους Άγγλους, που ξέρουν

τα πάντα, είχα ακούσει, ότι κατά τη διάρκεια του χειμώνα κοιμόμασταν. Και ένας μεγάλος πολιτικός με διαβεβαίωσε ακόμη και ότι είχα χάσει το λεωφορείο. Ωστόσο καταφέραμε να φτάσουμε εγκαίρως, πριν εισέλθουν οι Άγγλοι!

Ξαφνικά είχαμε ξαναζυπνήσει και μετά μέσα σε λίγες μέρες είχαμε διασφαλίσει τις Νορβηγικές θέσεις μέχρι το Κίρκενες και δεν χρειάζεται να σας πω ότι όπου στέκεται Γερμανός στρατιώτης κανένας άλλος δεν θα πατήσει. Και μετά ήθελαν να είναι πιο έξυπνοι και ταχύτεροι στη Δύση, στην Ολλανδία και στο Βέλγιο. Αυτό οδήγησε σε μια εκτόξευση επίθεσης, που πολλοί, ειδικά μεταξύ των ηλικιωμένων μας, την αντιμετώπισαν με φόβο και άγχος. Ξέρω πολύ καλά τι σκέφτονταν πολλοί εκείνη την εποχή. Είχαν ζήσει τον Μεγάλο Πόλεμο στο Δυτικό Μέτωπο, είχαν ζήσει όλες τις μάχες στη Φλάνδρα, στο Αρτουά, είχαν βιώσει τη μάχη στο Βερντέν. Και όλοι ζούσαν με τη σκέψη, σήμερα υπάρχει η γραμμή Μαζινό, πώς θα καταληφθεί, πόσο θα κοστίσει ειδικά σε αίμα, πόσες θυσίες θα κοστίσει και πόσο καιρό θα κρατήσει! Και μέσα σε έξι εβδομάδες είχε ολοκληρωθεί και αυτή η εκστρατεία, το Βέλγιο, η Ολλανδία και η Γαλλία νικήθηκαν και η ακτή της Μάγχης καταλήφθηκε και εκεί τάχθηκαν οι πυροβολαρχίες μας και δημιουργήθηκαν οι βάσεις μας. Και εδώ μπορώ να πω: Καμία δύναμη στον κόσμο δεν μπορεί να μας διώξει απ' αυτή τη περιοχή, χωρίς τη θέλησή μας.

Και τώρα εθνοσύντροφοί μου, ας σκεφτούμε τις θυσίες. Για τον καθένα μας είναι πολύ δύσκολο. Η γυναίκα, που έχασε το σύζυγό της έχει χάσει το πιο σημαντικό απ' αυτά που είχε και το παιδί που έχασε τον πατέρα, καθώς και η μητέρα που θυσίασε το παιδί της, ή και η μνηστή ή η αγαπημένη, που έχουν χωρίσει απ' τους αγαπημένους τους και δεν θα τους ξαναδούν ποτέ, όλοι έκαναν μεγάλες θυσίες. Αλλά, εάν προσθέσουμε όλες αυτές τις απώλειες μαζί και τις συγκρίνουμε με τις θυσίες του Παγκοσμίου Πολέμου, τότε, όσο δύσκολες κι αν είναι για τον καθένα μας ξεχωριστά, στο σύνολό τους είναι ασύγκριτα μικρές. Θυμηθείτε, ότι δεν έχουμε σχεδόν τόσο πολλούς νεκρούς όσους είχε η Γερμανία, δηλαδή ουσιαστικά η Πρωσία, το 1870/71 στον αγώνα κατά της Γαλλίας. Με αυτές τις θυσίες σπάσαμε το κύκλο που περικύκλωνε τη Γερμανία. Και ο αριθμός των τραυματιών είναι επίσης εξαιρετικά μικρός, μόνο ένα κλάσμα αυτού που κάποτε αναμέναμε.

Και βέβαια, Γερμανοί μου εργαζόμενοι στον τομέα των εξοπλισμών, αυτό το οφείλουμε φυσικά στην ένδοξη Βέρμαχτ μας, που είναι εμπνευσμένη απ' αυτό το νέο πνεύμα, στο οποίο έχει εισχωρήσει το πνεύμα της εθνικής μας κοινότητας, η οποία γνωρίζει πλέον, για πιο λόγο πραγματικά αγωνίζεται. Αυτό το οφείλουμε και στους στρατιώτες μας, για τα τεράστια επιτεύγματά τους. Αλλά ο Γερμανός στρατιώτης το οφεί-

λει σε σας στους εργαζόμενους στον τομέα των εξοπλισμών, σε εσάς που του δώσατε τα όπλα. Γιατί αυτή είναι η πρώτη φορά που πήγε στη μάχη χωρίς να αισθάνεται ότι ήταν κατώτερος σε αριθμό ή ότι τα όπλα του ήταν φτωχότερης ποιότητας, αλλά τα όπλα μας ήταν καλύτερα από κάθε άποψη. Αυτό είναι δικό σας κατόρθωμα, το αποτέλεσμα της ποιότητας της εργασίας σας, της επιμέλειάς σας, των ικανοτήτων σας και της αφοσίωσής σας! Και αν σήμερα εκατομμύρια γερμανικές οικογένειες εξακολουθούν να έχουν τα στηρίγματά τους και θα τους έχουν ξανά στο μέλλον, όταν αμέτρητες οικογένειες έχουν τους πατεράδες τους, όταν αμέτρητες μητέρες έχουν τους γιούς τους, τότε αυτό το οφείλουν σε σας, τους εργάτες μου των εξοπλισμών. Εσείς τους δώσατε τα όπλα, που χρειάζονται για τη νίκη, τα όπλα που τους δίνουν σήμερα τόσο μεγάλη αυτοπεποίθηση, που ο κάθε στρατιώτης γνωρίζει, ότι δεν είμαστε μόνο οι καλύτεροι στρατιώτες στον κόσμο, αλλά ότι έχουμε και τα καλύτερα όπλα στον κόσμο και στο μέλλον θα είναι ακόμα καλύτερα.

Αυτή είναι η διαφορά μεταξύ του σήμερα και του Παγκόσμιου Πολέμου. Αλλά δεν είναι μόνο αυτό, πάνω απ' όλα, ο Γερμανός στρατιώτης έχει αυτή τη φορά πυρομαχικά. Δεν ξέρω, εθνοσύντροφοί μου, αλλά μπορεί όταν γίνουν οι ακριβείς υπολογισμοί μετά τον πόλεμο οι άνθρωποι ίσως να πουν: «Κύριε» – εννοώντας εμένα – «ήσασταν σπάταλος. Φτιάξατε πυρομαχικά που δεν χρησιμοποιήθηκαν ποτέ, αυτό είναι όλο!» Ναι, εθνοσύντροφοί μου, έφτιαξα πυρομαχικά επειδή έζησα τον Παγκόσμιο Πόλεμο και επειδή ήθελα να αποφύγω αυτό που συνέβη τότε και επειδή είπα στον εαυτό μου: τις χειροβομβίδες μπορώ να τις αντικαταστήσω, τις βόμβες μπορώ να τις αντικαταστήσω, τους ανθρώπους όμως όχι! Και έτσι σε αυτόν τον πόλεμο το πρόβλημα των πυρομαχικών δεν ήταν καθόλου πρόβλημα, ίσως μόνο πρόβλημα εφοδιασμού. Και όταν τελείωσε ο αγώνας, σε όλους τους τομείς είχαμε χρησιμοποιήσει μόλις την παραγωγή ενός μήνα. Σήμερα στεκόμαστε εκεί, προετοιμασμένοι για κάθε ενδεχόμενο. Η Αγγλία μπορεί να κάνει ό, τι θέλει να κάνει. Θα βρεθεί αντιμέτωπη με τα ισχυρότερα χτυπήματα με κάθε όπλο. Και αν θελήσει να βάλει ξανά πόδι οπουδήποτε στην ήπειρο θα μας βρει έτοιμους για μια ακόμη φορά! Και ελπίζω μόνο ένα πράγμα, όπως εμείς δεν έχουμε ξεχάσει τίποτα, ελπίζω και οι Άγγλοι να μην έχουν ξεχάσει τίποτα.

Ακόμα και τον πόλεμο στον αέρα, δεν τον ήθελα. Τον δεχτήκαμε, θα πολεμήσουμε μέχρι το τέλος. Δεν τον ήθελα. Πάντα διαφωνούσα με αυτόν. Δεν κάναμε τέτοιο πόλεμο σε όλη τη διάρκεια της πολωνικής εκστρατείας. Δεν επέτρεψα να πραγματοποιηθούν νυκτερινές επιθέσεις. Είπαν: «Χα, επειδή δεν μπορούσατε να πετάξετε τη νύχτα». Το αν μπορούμε να πετάξουμε τη νύχτα, θα το έχουν καταλάβει μέχρι τώρα. Φυσικά, δεν είναι δυνατόν να σκοπεύσουμε τόσο καλά τη νύχτα. Ήθελα

να επιτεθώ μόνο σε σημαντικούς στρατιωτικούς στόχους, ήθελα να επιτεθώ μόνο στο μέτωπο, μόνο εναντίον στρατιωτών, όχι εναντίον γυναικών και παιδιών. Γι' αυτό δεν το κάναμε. Δεν το κάναμε ούτε στη Γαλλία. Δεν κάναμε καμιά νυκτερινή επίθεση από τον αέρα, γι' αυτόν ακριβώς το λόγο. Όταν επιτεθήκαμε στο Παρίσι, επιλέξαμε να χτυπήσουμε μόνο λίγα εργοστάσια εξοπλισμών. Οι αεροπόροι μας στόχευαν με θαυμάσια ακρίβεια. Όποιος το είδε μπορεί να πεισθεί.

Τότε πέρασε από το μυαλό αυτού του σπουδαίου στρατηγού Τσώρτσιλ, να ξεκινήσει έναν αμείλικτο πόλεμο από τον αέρα τη νύχτα. Τον ξεκίνησε στο Φράιμπουργκ im Μπράισγκαου και τον συνέχισε. Ούτε ένα εργοστάσιο πυρομαχικών δεν έχει καταστρέψει επειδή, σύμφωνα με τα Αγγλικά δελτία ειδήσεων, έχει γίνει απλώς μόνο ένα σεληνιακό τοπίο. Όμως ούτε ένα εργοστάσιο πυρομαχικών δεν το έχουν κάνει να σταματήσει την παραγωγή. Από την άλλη πλευρά, έχουν δυστυχώς χτυπήσει πολλές οικογένειες, αβοήθητες γυναίκες και παιδιά. Ένας αγαπημένος προορισμός τους ήταν πάντα τα νοσοκομεία. Γιατί; Δεν μπορούμε να το εξηγήσουμε αυτό. Εσείς προσωπικά ξέρετε, πόσες φορές στο Βερολίνο έχουν βομβαρδίσει τα νοσοκομεία μας.

Λοιπόν, περίμενα για ένα μήνα, πιστεύοντας, ότι μετά την ολοκλήρωση της εκστρατείας στη Γαλλία οι Άγγλοι θα εγκατέλειπαν αυτό το είδος πολέμου. Ήταν μάταιο βέβαια. Περίμενα και για δεύτερο μήνα και για τρίτο μήνα. Λοιπόν, αν έτσι κι αλλιώς ήταν να ρίχνουν βόμβες, τότε φυσικά δεν μπορούσα να αναλάβω την ευθύνη ενώπιον του γερμανικού λαού αφήνοντας τους ίδιους τους εθνοσυντρόφους μου να καταστραφούν ενώ παράλληλα να διέσωζα τους ξένους, αλλά τότε έπρεπε να διεξάγω κι αυτόν τον πόλεμο. Και σήμερα τον διεξάγουμε! Τον διεξάγουμε με αποφασιστικότητα, με το υλικό, με τα μέσα και με τη γενναιότητα που έχουμε στη διάθεσή μας. Και όταν θα έρθει η ώρα της τελικής αναμέτρησης, τότε να είστε σίγουροι ότι αυτή η αναμέτρηση θα πραγματοποιηθεί. Αλλά θα ήθελα να πω σε αυτούς τους κύριους ένα πράγμα, εμείς θα είμαστε εκείνοι που θα καθορίσουμε το χρόνο για αυτό. Και σε αυτό το σημείο είμαι προσεκτικός. Θα μπορούσαμε να επιτεθούμε στη Δύση ίσως και το φθινόπωρο του περασμένου έτους, αλλά ήθελα να περιμένω να καλυτερέψει ο καιρός. Και νομίζω ότι άξιζε τον κόπο να περιμένουμε. Εμείς είμαστε τόσο βέβαιοι για την επιτυχία των όπλων μας, που μπορούμε να έχουμε την πολυτέλεια να επωφεληθούμε από το χρόνο. Ο γερμανικός λαός σίγουρα θα αντέξει στο χρόνο. Πιστεύω, ότι ο γερμανικός λαός θα είναι πιο ευγνώμων σε μένα αν προτιμήσω να περιμένω λίγο περισσότερο και έτσι να τον σώσω από πολλές θυσίες σαν αντάλλαγμα. Και αυτό είναι ένα από τα χαρακτηριστικά του Εθνικοσοσιαλιστικού Εθνικού Κράτους, ότι ακόμα και στον πόλεμο, όταν δεν είναι απολύτως απαραίτητο, σώζει και προστατεύει την ανθρω-

πινη ζωή. Εξάλλου, μιλάμε για τους εθνοσυντρόφους μας. Κατά τη διάρκεια της πολωνικής εκστρατείας, για παράδειγμα, σε μερικές περιπτώσεις αποφύγαμε επιθέσεις, από αποφασιστικούς ελιγμούς, επειδή ήμασταν βέβαιοι ότι οκτώ ή δέκα ή δεκατέσσερις ημέρες αργότερα το πρόβλημα θα λυθεί από μόνο του. Και έχουμε αποκομίσει πολλές μεγάλες επιτυχίες χωρίς να θυσιάσουμε ούτε έναν άνθρωπο. Και αυτό συνέβη και στη Δύση και έτσι θα πρέπει να παραμείνει και στο μέλλον. Δεν θέλουμε να κερδίσουμε καμία επιτυχία για χάρη του γοήτρου, δεν θα κάνουμε επιθέσεις για χάρη του γοήτρου, αλλά θέλουμε πάντα να ενεργούμε αποκλειστικά μόνο σύμφωνα με τις αρμόζουσες στρατιωτικές αρχές. Αυτό που είναι να γίνει, θα γίνει. Οτιδήποτε άλλο θέλουμε να το αποφύγουμε. Και εκτός αυτού, όλοι μας έχουμε μόνο την ελπίδα, ότι μια μέρα θα έρθει η ώρα που θα κερδίσει ξανά η λογική και που θα επιστρέψει η ειρήνη. Πάντως, ένα πράγμα που πρέπει να συνειδητοποιήσει ο κόσμος είναι, ότι η Γερμανία δεν θα υποστεί ούτε στρατιωτική, ούτε χρονική, ούτε οικονομική ήττα! Οτιδήποτε κι αν συμβεί, η Γερμανία θα είναι ο νικητής αυτού του αγώνα. Δεν είμαι άνθρωπος που θα παρατήσω εις βάρος μου, έναν αγώνα που έχει ήδη ξεκινήσει. Αυτό το 'χω αποδείξει σε όλη μου τη ζωή μέχρι τώρα. Θα δώσω σ' αυτούς τους κυρίους, οι οποίοι όσα γνωρίζουν για τη ζωή μου τα έχουν μάθει από τον Τύπο των μεταναστών τους, και την απόδειξη ότι και σε αυτό παρέμεινα ακριβώς ο ίδιος.

Την εποχή που έμπαινα στην πολιτική ζωή, είχα δηλώσει στους οπαδούς μου – που τότε ήταν μόνο μια πολύ μικρή ομάδα στρατιωτών και εργατών – ότι στο δικό σας ή στο δικό μου λεξιλόγιο δεν υπάρχει η λέξη «παράδοση». Δεν θέλω τον πόλεμο. Αλλά όταν με αναγκάζουν να τον κάνω, τότε θα τον διεξάγω, όσο υπάρχει μια ανάσα ζωής μέσα μου. Και σήμερα μπορώ να τον διεξάγω, γιατί ξέρω, ότι πίσω μου στέκεται ολόκληρο το γερμανικό έθνος. Σήμερα είμαι ο θεματοφύλακας του μέλλοντός του και ενεργώ αναλόγως. Θα μπορούσα να είχα κάνει τη δική μου ζωή πολύ πιο άνετη. Την ικανότητα γι' αυτό την είχα. Έχω αναλάβει όλες αυτές τις ατέλειωτες ανησυχίες και όλο αυτό το αδιάκοπο έργο έχοντας συνειδητοποιήσει ένα πράγμα, ότι αυτό πρέπει να γίνει για τον γερμανικό μας λαό. Και η ζωή μου και η υγεία μου δεν έχουν καμιά σημασία.

Ξέρω ότι, με αυτό το πνεύμα σήμερα με στηρίζει πάνω απ' όλα, ο Γερμανικός Στρατός, κάθε άνδρας και κάθε αξιωματικός του. Όλοι αυτοί οι ανόητοι, που φανταζόταν ότι θα μπορούσε να ξεσπάσει εδώ οποιαδήποτε αναστάτωση, έχουν ξεχάσει εντελώς ότι το Τρίτο Ράιχ δεν είναι το ίδιο με το Δεύτερο. Όμως ακριβώς σαν ένας άνδρας στέκεται πίσω μου ο Γερμανικός λαός. Και σε αυτό το σημείο θέλω να ευχαριστήσω, πάνω απ' όλα, τον Γερμανό εργάτη και τον Γερμανό αγρό-

τη. Αυτοί οι δύο μου έδωσαν τη δυνατότητα να προετοιμαστώ για αυτόν τον αγώνα, να δημιουργήσω, όσον αφορά τον τεράστιο εξοπλισμό, τις απαραίτητες προϋποθέσεις για αντίσταση και αυτοί οι δύο μου παρέχουν επίσης τη δυνατότητα να συνεχίσω τη διεξαγωγή αυτού του πολέμου, όσο και να διαρκέσει.

Και ιδιαίτερα όμως θα ήθελα να ευχαριστήσω τις γερμανίδες, όλες αυτές τις αμέτρητες γυναίκες, οι οποίες πρέπει τώρα να εκτελούν μέρος της βαριάς εργασίας των ανδρών και οι οποίες, με αγάπη και φανατισμό, έχουν βρει το δρόμο τους στο νέο επάγγελμά τους και σε πολλές θέσεις αντικαθιστούν τόσο καλά τους άνδρες. Σας ευχαριστώ όλους εσάς, που επωμιστήκατε αυτές τις θυσίες προσωπικής φύσης, τους τόσους πολλούς περιορισμούς που είναι απαραίτητοι, σας ευχαριστώ στο όνομα όλων εκείνων που εκπροσωπούν σήμερα το γερμανικό λαό και οι οποίοι θα είναι ο γερμανικός λαός του μέλλοντος. Γιατί αυτός ο αγώνας δεν είναι μόνο ένας αγώνας για το παρόν, αλλά είναι κατά κύριο λόγο ένας αγώνας για το μέλλον.

Είχα δηλώσει στις 3 Σεπτεμβρίου 1939, ότι ούτε ο χρόνος θα μας νικήσει, ότι ούτε καμιά οικονομική δυσκολία δεν θα μας γονατίσει και ότι πολύ λιγότερο ότι θα μπορούσαμε να ηττηθούμε από τη δύναμη των όπλων. Και η πραγματοποίησή του είναι εφικτή και την πραγματοποίησή αυτού την εγγυάται το ηθικό του γερμανικού λαού. Ο γερμανικός λαός θα ανταμειφθεί πλουσιοπάροχα στο μέλλον για όλα αυτά που κάνει. Γιατί, εθνοσύντροφοί μου – βλέποντάς με σαν τον δικό σας εγγυητή –, όταν θα 'χουμε νικήσει σε αυτόν τον πόλεμο δεν θα τον έχουν κερδίσει λίγοι βιομήχανοι ή εκατομμυριούχοι, ή λίγοι καπιταλιστές ή αριστοκράτες, ή λίγοι αστοί, ή οποιοσδήποτε άλλος. Γιατί σε μένα πρέπει να βλέπετε τον εγγυητή σας. Από εσάς προέρχομαι, γι' αυτόν τον μεγάλο γερμανικό λαό έχω αγωνιστεί σε όλη τη διάρκεια της ζωής μου και όταν τελειώσει αυτός ο σκληρότερος αγώνας της ζωής μου, τότε μόνο μπορεί να βρει την ολοκλήρωσή του για ένα νέο έργο για τον γερμανικό λαό. Όλοι μας εδώ έχουμε προνοήσει ήδη για μεγάλα σχέδια, σπουδαία σχέδια τα οποία στοχεύουν σε έναν μόνο σκοπό: να αναπτύξουν πραγματικά το γερμανικό εθνικό κράτος και να το διαμορφώσουν ακόμα περισσότερο να καθοδηγήσουν ακόμα περισσότερο το γερμανικό λαό στην μεγάλη ιστορία της ύπαρξής μας αλλά και ταυτόχρονα να του δώσουμε όλα όσα κάνουν τη ζωή να αξίζει να τη ζήσει, ξεπερνώντας όλο και περισσότερο τις αναστολές. Έχουμε αποφασίσει να γκρεμίσουμε σε όλο και μεγαλύτερο βαθμό όλα τα εμπόδια που εμποδίζουν τα άτομα να αναπτύξουν τις ικανότητές τους και να πάρουν τη θέση που τους αξίζει. Είμαστε σταθερά αποφασισμένοι να οικοδομήσουμε ένα κοινωνικό κράτος, που πρέπει και θα είναι υποδειγματικό σε κάθε τομέα της ζωής. Θεωρούμε ότι μόνο αυτό θα αποτελέσει τότε την τελική νίκη.

Διότι έχουμε δει και τους άλλους, που πριν από 20 χρόνια προφανώς είχαν θριαμβεύσει. Τι έκαναν με την νίκη τους; Τίποτε απολύτως δεν έκαναν. Δημιούργησαν φτώχεια, δυστυχία και ανεργία. Απλώς έκαναν τον αγώνα τους για την καταραμένη πλουτοκρατία τους, για αυτές τις λίγες δυναστείες, που διαχειρίζονται την δύναμη του κεφαλαίου τους, τις μερικές εκατοντάδες που τελικά κυβερνούν αυτούς τους λαούς.

Αυτό πρέπει να γίνει ένα μάθημα για όλους μας. Όταν τελειώσει αυτός ο πόλεμος, τότε ένα μεγάλο έργο θα ξεκινήσει στη Γερμανία. Τότε ένα μεγάλο «Ξύπνα!» θα ακουστεί σε όλη την γερμανική μας χώρα, τότε το γερμανικό έθνος θα σταματήσει να κατασκευάζει κανόνια και θα ξεκινήσει με τα έργα ειρήνης, το νέο μας κατασκευαστικό έργο για τα εκατομμύρια των μαζών. Τότε θα δείξουμε στον κόσμο για πρώτη φορά, ποιός είναι στην πραγματικότητα ο κυρίαρχος και ποιος είναι ο κυρίαρχος, το κεφάλαιο ή η εργασία. Και ύστερα από αυτό το έργο θα προκύψει το μεγάλο Γερμανικό Ράιχ, από το οποίο κάποτε εμπνεύστηκε ένας μεγάλος ποιητής. Θα είναι η Γερμανία στην οποία κάθε ένας από τους γιους της θα προσκολληθεί με φανατική αφοσίωση, γιατί θα είναι Πατρίδα ακόμα και για τους πιο φτωχούς. Θα είναι και γι' αυτούς που θα δουλέψουν και θα τους διδάξει το νόημα της ζωής.

Αν όμως μου πει κάποιος, ότι αυτά είναι μια φαντασίωση για το μέλλον, μια ελπίδα – εθνοσύντροφοί μου, μπορώ μόνο να απαντήσω ότι όταν ξεκίνησα την πορεία μου το 1919 σαν άγνωστος, ανώνυμος στρατιώτης, έχτισα τις ελπίδες μου για το μέλλον σε μια πιο ζωντανή φαντασία. Ωστόσο έχουν γίνει πραγματικότητα. Αυτά που έθεσα σήμερα σαν σχέδιο και σαν στόχο δεν είναι τίποτα σε σύγκριση με αυτό που έχω ήδη καταφέρει και επιτύχει. Θα επιτευχθούν νωρίτερα και πιο σίγουρα από όσο έχουν ήδη επιτευχθεί. Διότι ο δρόμος από έναν άγνωστο και ανώνυμο άνθρωπο στην Ηγεσία του γερμανικού έθνους ήταν πιο δύσκολος από ό, τι θα είναι η διαδρομή από την Ηγεσία του γερμανικού έθνους στη θέση του δημιουργού της ειρήνης που έρχεται. Κάποτε για μιάμιση δεκαετία έπρεπε να αγωνιστώ για την εμπιστοσύνη σας και την υποστήριξή σας. Σήμερα, χάρη σε αυτή την εμπιστοσύνη σας, μπορώ να πολεμήσω και να παλέψω για τη Γερμανία. Και μια μέρα θα έρθει μια εποχή, που όλοι μας θα συμμετάσχουμε στον αγώνα για αυτό το Ράιχ με αυτοπεποίθηση, για αυτό το Ράιχ της ειρήνης, της εργασίας, της ευημερίας, του πολιτισμού, που θέλουμε να χτίσουμε και που θα χτίσουμε!

Σας ευχαριστώ!